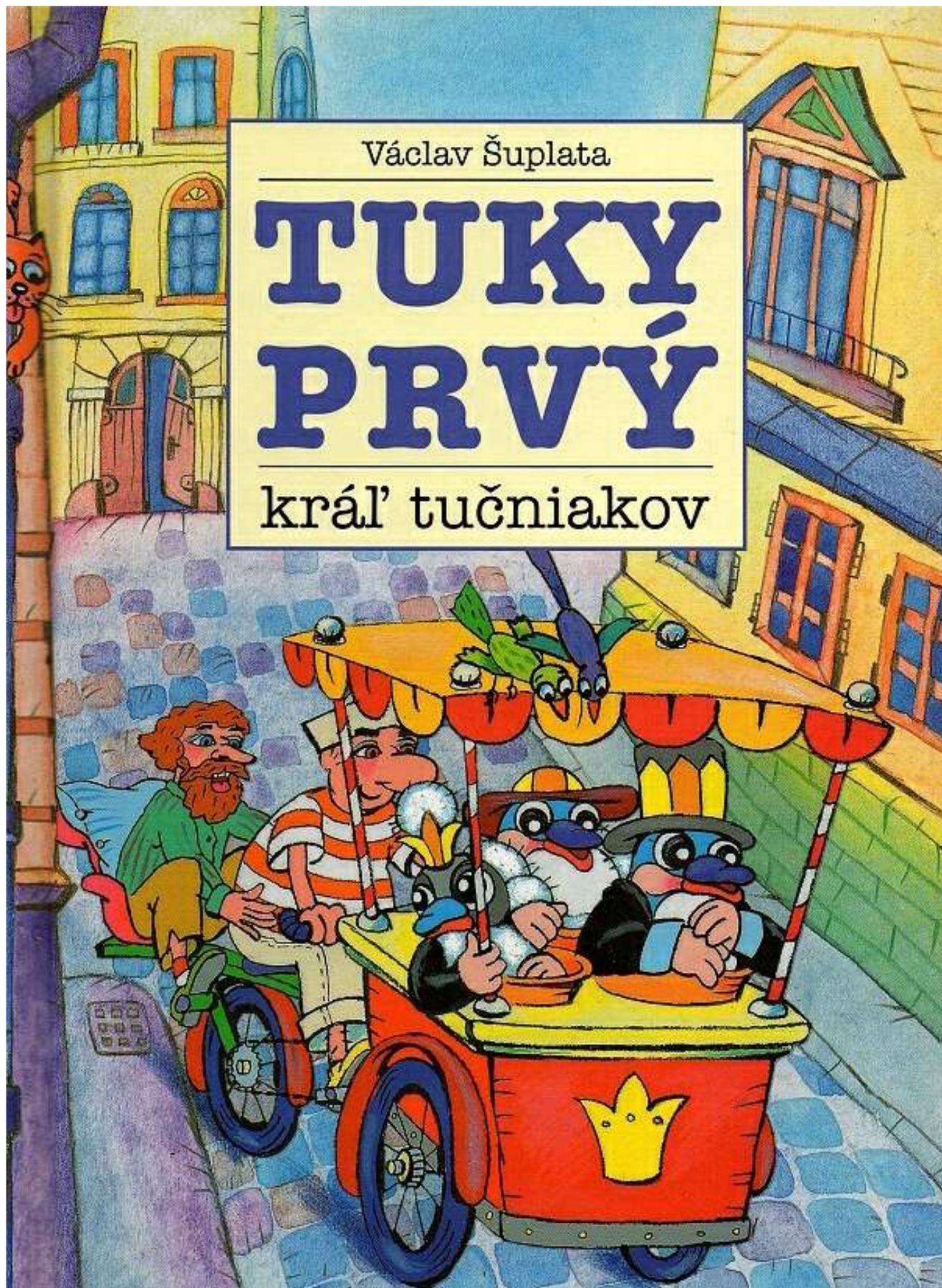

Václav Šuplata

TUKÝ PRVÝ

král' tučniakov

ilustrácie

Akad. mal. Ľudmila Pavlová

Ako sa kráľ
Tuky Prvý
zoznámil s bádateľom
Cypriánom

Polárny bádateľ Cyprián by určite spadol z nôh, keby práve v tej chvíli nesedel uprostred svojho stanu pri malom variči, na ktorom si zohrieval čaj. Napokon kto by si od prekvapenia nesadol, keby mu zrazu do stanu vošiel tučniak? Aj keď je pravda, že slušne pozdravil, ale tučniaky často na návštevu nechodia.

A toto navyše nebol len tak nejaký obyčajný tučniak, ale priamo jeho veličenstvo kráľ tučniakov Tuky Prvý.

Keď sa dozvedel, že do jeho kráľovstva po dlhom čase opäť zavítal nejaký bádateľ, vybral sa ihneď na návštevu. Jednak preto, že je veľmi, zvedavý, ba dalo by sa povedať, že to je najzvedavejší tučniak na svete, ale hlavne preto, že kedysi dávno mu jeden z bádateľov ponúkol kúsok čokolády, a on na tú pochúťku do dnes nemôže zabudnúť.

„Dobrý deň!“ pozdravil teda slušne keď vošiel do stanu, a hneď pokračoval: „Som tunajší kráľ všetkých tučniakov Tuky Prvý, a prišiel som sa vás opýtať, či vám nič nechýba.“

Polárny bádateľ Cyprián sa zmohol len na nemé pokrútenie hlavou, a ticho zašepkal: „Nie, nič.“

„To je ohromné!“ zatlieskal nadšene Tuky Prvý. „Takže máte aj čokoládu?“

Cyprián len mlčky prikývol, chvíľu hľadal vo svojom batohu, a napokon opatrne podal tučniakovi veľkú čokoládu.

„Nebojte sa,“ usmial sa maškrtne Tuky Prvý, „kráľovský sa vám odmením; veď som kráľ. Dostanete odo mňa toľko rýb, koľko si budete priať.“

„Lenže ja ryby nemám rád,“ povedal opatrne Cyprián.

„Hmm!“ zamyslel sa Tuky Prvý. „A čo teda máte radi?“

„Čokoládu,“ zašepkal ešte opatrnejšie bádateľ. Keď však zbadal pohľad tučniaka Tukyho Prvého, rýchlo dodal: „Ale to nevadí, keď sa vrátim domov, kúpim si novú.“

„Čože???“ zvolal prekvapený kráľ Tuky Prvý. „Tam u vás sa dá čokoláda len tak kúpiť? A je to ďaleko? A kedy sa vraciate domov? A môžem ísť s vami? A môže ísť s nami aj moja manželka kráľovná Tukyna Prvá? A môže ísť s nami aj naša dcéra princezná Tukynka? A môžeme ísť už zajtra? A mohli by sme...“

„Veličenstvo,“ prerušil Cyprián konečne tučňačieho kráľa. „Tam u nás nie je ani v najtuhšej zime taká zima ako tu, tam by ste sotva dlho vydržali. A teraz je u nás dokonca leto.“

Zdalo sa však, že tučniaka Tukyho Prvého sotva niečo odradí.

„Tak dobre, zoberieme so sebou aj jeden ľadovec. Alebo radšej tri. Alebo ich môžeme zobrať hoci aj...“

„Veličenstvo, tam u nás by sa všetky ľadovce roztopili skôr než by ste povedali popol.“

„Prečo by som mal hovoriť popol? Keď nepoviem popol tak ľadovce vydržia?“

„To sa len tak vraví,“ krútil zúfalo hlavou Cyprián.

Tučňačí kráľ zosmutnel.

„Ako tam môžete vôbec žiť?“ Zrazu sa zamyslene pozrel na bádateľa Cypriána a pomaly sa opýtal:

„A ako to, že sa vám v tom teple neroztopí všetka čokoláda? Há?!“

„Lebo keď je priveľmi teplo, tak ju dáme do chladničky a hotovo,“ odvetil bádateľ.

„Do čoho?“ zarazil sa Tuky Prvý.

„Do chladničky. To je taká zvláštna skriňa, v ktorej je stále zima,“ vysvetlil Cyprián.

„Fajn; tak budeme tam u vás bývať v chladničke, a ja sa idem pobaliť,“ oznámil Tuky Prvý a pobral sa na odchod.

„To predsa...“ chcel ešte niečo povedať zúfalý Cyprián, ale už nemal komu.

Celú noc sa trápil, hútal a vymýšľal čo urobiť, ale keďže ráno býva múdrejšie večera, prišiel na svoj ohromný nápad až na svitaní. Spomenul si na svojho priateľa zmrzlinára Valentína.

„Ahoj Valentín!“ telefonoval okamžite Cyprián. „Prosím ťa máš ešte niekde ten svoj bicykel so skriňou na zmrzlinu?“

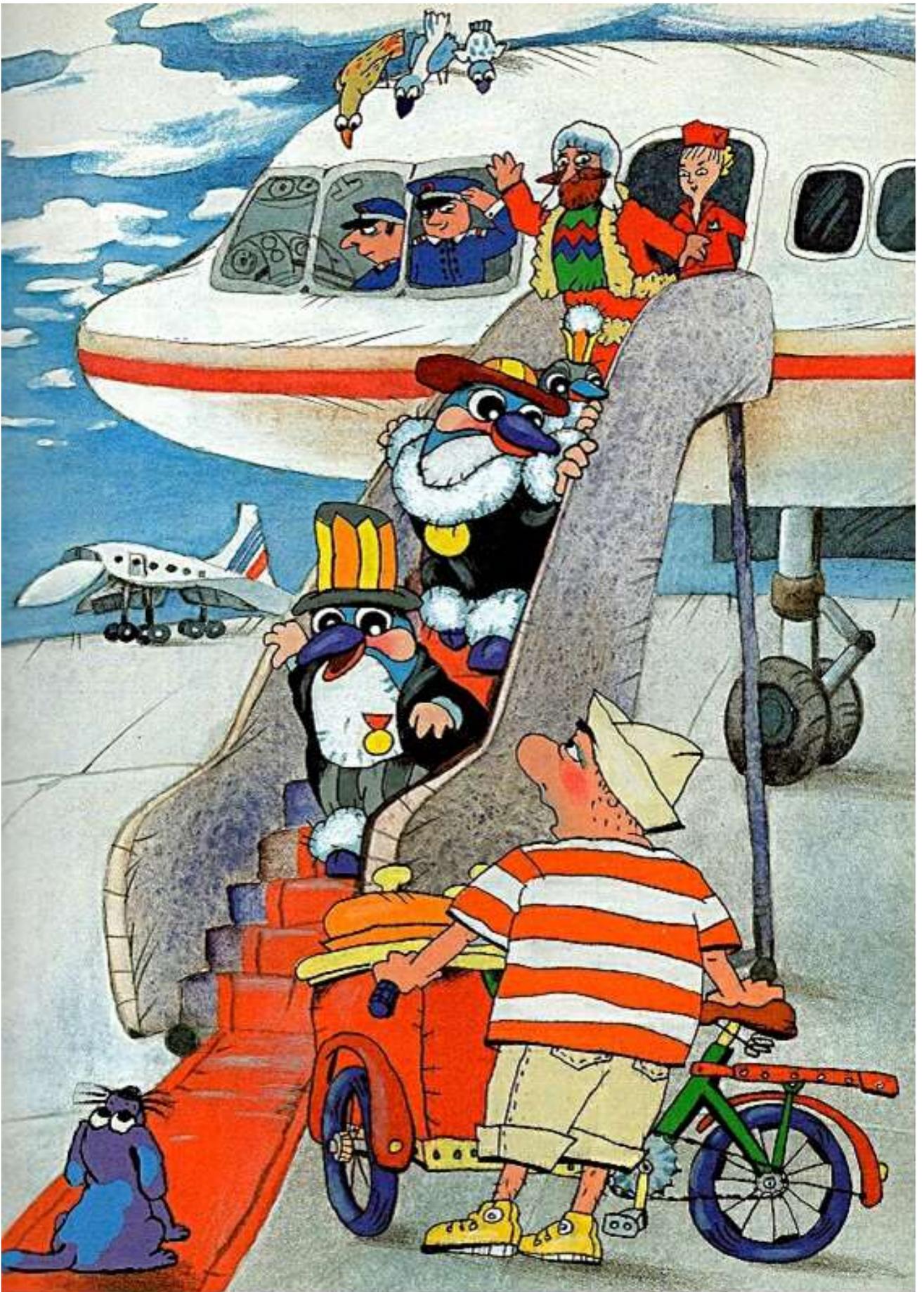
„To nie je bicykel so skriňou na zmrzlinu, ale zmrzlinársky vozík!“ ohradil sa Valentín takmer urazene. „A hoci zmrzlinu už dávno nepredávam, môj milovaný *zmrzlináčik* mám schovaný v pivnici a pravidelne ho utieram od prachu, aby si vedel!“

„To je ohromné!“ povedal bádateľ. „Tak dofúkaj gumy, nalož doň ťad, a príď pre mňa zajtra na letisko.“

„A čože sa deje, to už si si tak zvykol na zimu, že ti obyčajné auto nestačí?“ smial sa Valentín.

„Nuž...“ hľadal výhovorku Cyprián. „To bude také malé prekvapenie,“ povedal napokon opatrne.

A prekvapenie to veru naozaj bolo, a vôbec nie malé.

Keď na druhý deň zmrzlinár Valentín videl kto s bádateľom Cypriánom vystupuje z lietadla, stratil reč prvý krát.

Ešte ju ani poriadne nenašiel a onemel druhý krát, keď ho Cyprián predstavil kráľovi Tukymu Prvému: „Veličenstvo; toto je váš osobný šofér s vašim špeciálnym vozidlom.“

Valentín chcel síce povedať, že on nie je nikoho osobný šofér a zmrzlinový vozík je len jeho, ale nemohol hovoriť, tak urobil len „ééé, ááá“, lebo to sa mu ešte podarilo vysloviť.

„Ja som kráľ tučniakov Tuky Prvý,“ podišiel tučniak k zmrzlinárovi podávajúc mu svoju plutvu na pozdrav. „A toto je kráľovná Tukyna Prvá a princezná Tukynka,“ ukázal na svoju rodinu.

„Som rada, že vás spoznávam,“ povedala s úsmevom kráľovná Tukyna Prvá. „Pán Cyprián nám po ceste o vás veľa hovoril.“

Valentín sa už radšej nesnažil povedať nič, a len ukázal rukou na svoj *zmrzlináčik*.

Malú Tukynku nebolo treba pozývať dvakrát. Jej sa vozík zapáčil hneď ako ho zbadala. Z troch otvorov, v ktorých bola kedysi zmrzlina, si vybrala ten najprednejší, aby za jazdy všetko dobre videla, a v okamihu jej z vozíka trčala len hlava.

Ostatné kráľovské veličenstvá si sadli do zvyšných otvorov, a keďže vozík bol vnútri plný ľadu, tvárili sa nadmieru spokojne.

Zato zmrzlinár Valentín sa tváril úplne inak a zlostne zazeral na bádateľa Cypriána, ktorý sa pohodlne usadil na nosiči nad zadným kolesom.

„Valentín, môžeme ísť!“ upozornil zmrzlinára, ale keď videl ako sa jeho priateľ mračí, s úsmevom dodal: „Neboj sa, v šliapaní do pedálov sa budeme striedať.“

Zmrzlinár Valentín si len nechotne sadol za riadidlá, a mračil by sa hádam do dnes, keby sa nestalo niečo s čím nikto nerátal.

Pred letištnou halou na tučniačiu kráľovskú rodinu čakal huf novinárov, ktorí sa akosi dozvedeli, koho bádateľ Cyprián vezie na návštevu.

A tak len čo zbadali zmrzlinársky vozík, začali fotiť, blýskať bleskami, filmovať, mávať mikrofónmi a vykrikovať jeden cez druhého:

„Ako sa vám u nás páči? Ako dlho sa u nás zdržíte? Čo všetko sa chystáte navštíviť? Koľko rokov má princezná? Sú u vás v Antarktíde zlí draci? A hlúpy Janovia?“

Kráľ Tuky Prvý ničomu nerozumel, a tak len s úsmevom pritakával; kráľovná Tukyna galantne mávala krídlom, a princezná Tukynka nadšene mávala krídlami obomi.

Bádateľ Cyprián sa snažil odpovedať aspoň na niektoré otázky, a zmrzlinár Valentín sa hrdo vzpriamil, a rovnako hrdo pomaly šliapal do pedálov, a len občas blahosklonne kývol hlavou niektorému z fotografov, ktorý kráčali popri vozíku a fotili aj jeho.

Všetka urazenosť i zlosť ho razom prešli. Napokon ešte nikdy nebol odfotený v novinách, a teraz bude možno jeho fotografia aj na prvej strane.

Ako kráľ
Tuky Prvý
dostal najkrajší darček
k narodeninám

Na druhý deň ráno boli fotografie kráľovskej tučniačej rodiny na prvých stranách všetkých novín, ktoré Cyprián kúpil. Ešte si ich ani nestačil poriadne pozrieť, a už sa od dverí ozval nadšený hlas zmrzlinára Valentína:

„Videl si to, Cyprián?!“ volal a mával niekoľkými novinami naraz. „Aj ja som tam odfotený! Som v novinách! Videl si to?“

Bádateľ Cyprián sa priateľsky usmial a chcel povedať, že to videl, ale len čo sa nadýchol, Valentín ho zarazil:

„Nemám čas sa s tebou teraz rozprávať! Musím okamžite niečo vymyslieť! Takú vzácnu návštevu nemôžem predsa vozit' na obyčajnom zmrzlinárskom vozíku!“ A tak ako nečakane prišiel, tak isto aj odišiel.

Cyprián zas vydýchol a pobral sa do kúpeľne navštíviť kráľovskú rodinu, ktorá sa na noc ubytovala vo vani.

Všetci už boli vyumývaní, vyobliekaní, a hlavne kráľ Tuky Prvý už nedočkavo prešľapoval na mieste.

„Tak ideme?“ opýtal sa netrpezlivo.

„Pravdaže veličenstvo; ale kam?“ nechápal Cyprián.

„No predsa kúpiť čokoládu.“

„Ah, áno, takmer som zabudol,“ usmial sa bádateľ. „Musím však najprv zavolať Valentína.“

Nech však telefonoval tam alebo tam, zmrzlinár akoby sa pod zem prepadol.

Zrazu sa však pred domom ozval zvonček, ktorým kedysi Valentín oznamoval, že sa blíži a vezie sladkú zmrzlinu.

Všetci vyšli pred dom a zostali v úžase stáť. Zmrzlinár Valentín sedel za riadidlami svojho vozíka a pyšne sa usmieval.

A mal veru prečo.

Jeho zmrzlinársky vozík bol na nepoznanie. Namiesto striešky mal červený baldachýn ako býva nad kráľovskou posteľou; na okrajoch viseli strapce zo zlatých šnúr; a na boku bola nakreslená veľká kráľovská koruna, akoby to bol ten najlepší kráľovský kočiár.

Dokonca aj namiesto nosiča nad zadným kolesom bolo pripevnené malé pohodlné kreslo s mäkkým vankúšikom.

Princezná Tukynka nadšene tliekala a poskakovala okolo vozíka. Aj kráľovná Tukyna niekoľko krát uznanlivo zatliekala, a kráľ Tuky Prvý udelil hneď zmrzlinárovi Valentínovi najvyššiu kráľovskú pochvalu. Len bádateľ Cyprián mal naozaj čo robiť, aby sa nezačal smiať nahlas.

Konečne sa všetci usadili na svoje miesta a vybrali sa do mesta.

Prešli vari všetky obchody. Vykúpili všetky čokolády, ktoré našli, a bádateľ Cyprián minul všetky peniaze, ktoré si našetril na svoju novú výpravu, no kráľovi tučniakov sa stále málilo.

Boli dokonca aj v predajni obuvi, v drogérii, a aj v železiarstve, len aby sa kráľ Tuky Prvý presvedčil, že tam čokoládu naozaj nepredávajú.

„To sme mohli celú kráľovskú rodinu zobrať rovno do továrne kde čokoládu vyrábajú!“ povzdychol si potichu zmrzlinár Valentín, ktorého po toľkom šliapaní do pedálov predsa len trochu boleli nohy.

„Ale veď to je ohromný nápad!“ prikývol Cyprián, ktorý jeho povzdych začul a z najbližšej telefónnej búdky ihneď zatelefonoval riaditeľovi továrne na výrobu čokolády.

„Haló! Hovorím s riaditeľom továrne na výrobu najlepšej čokolády na svete?“

„Áno, dovolali ste sa správne. Čo môžem pre vás urobiť?“

„Máme v našom meste vzácnu návštevu až z Antarktídy, možno ste o tom už počuli alebo čítali v dnešných novinách? Je to samotný kráľ tučniakov s rodinou.“

„To vari nie je pravda.“

„Jeho veličenstvo ochutnalo vašu čokoládu a vraví, že je to najlepšia čokoláda na svete.“

„Tak potom to je pravda.“

„Kráľ Tuky Prvý by veľmi rád navštívil vašu továreň, aby na vlastné oči videl, ako tá dobrota vzniká.“

„Oooh, pravdaže; bude pre nás cťou!“

„Výborne, tak o chvíľu sme u vás.“

Riaditeľ továrne na výrobu čokolády ešte stále nechápavo pozeral na telefónne slúchadlo vo svojej ruke, keď mu na dvere kancelárie zaklopal bádateľ Cyprián a vzápätí vošiel dnu aj s celou tučniačou kráľovskou rodinou.

„Ďalej!“ povedal riaditeľ hoci už nebolo treba, a kráľ Tuky Prvý pristúpil bližšie, lebo nevedel ako to riaditeľ myslel.

„Som veľmi rád... totiž je pre mňa cťou... teda vlastne, dovoľte mi...“ nevedel zrazu riaditeľ čo má povedať. Ešte nikdy nehovoril so žiadnym kráľom, ba ani s tučniakom, a už vôbec nie s kráľom, ktorý bol zároveň tučniakom.

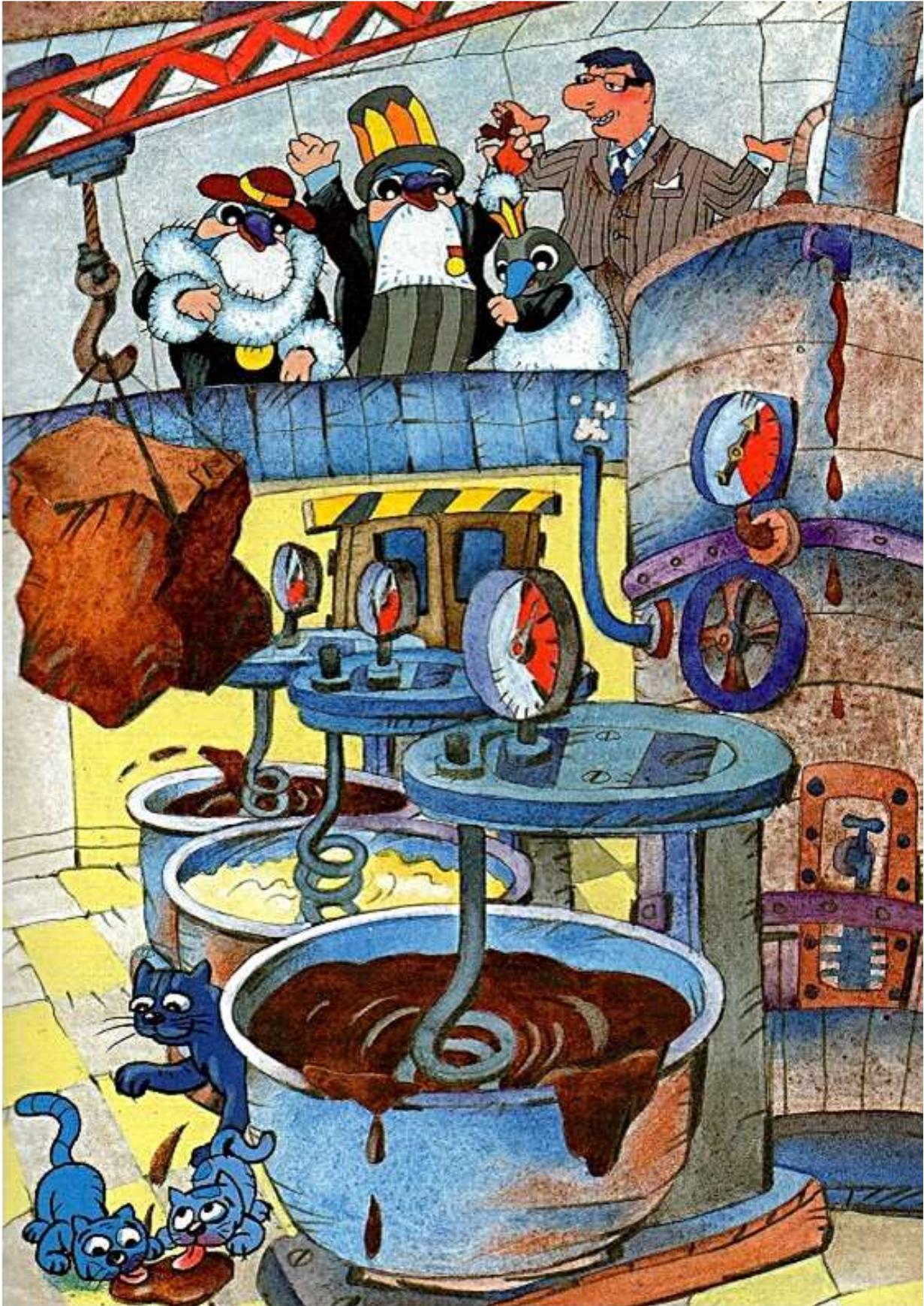
„Chcel by som kúpiť všetku čokoládu, ktorú máte,“ nenechal ho Tuky Prvý ďalej sa trápiť.

„Prosím???“ zašepkal v úžase riaditeľ továrne a vyzeral v tej chvíli veľmi smiešne. „To predsa nejde,“ pozrel zúfalo na bádateľa Cypriána.

„Veličenstvo, to skutočne nie je možné,“ sklonil sa Cyprián k Tukymu Prvému. „Nejaké čokolády musíme nechať aj pre deti, a navyše, ja už nemám žiadne peniaze.“

Kráľ Tuky Prvý zosmutnel. Sklonil hlavu a potichu zamrňal:

„Tak čo mám teda robiť, keď v mojom kráľovstve sa čokoláda kúpiť nedá? Hmm?“

Riaditeľovi prišlo tučniaka ľúto, a tak rozmýšľal ako by mu pomohol. Zrazu naozaj na čosi prišiel.

„Mám ohromný nápad, veličenstvo!“ zajasal. „Ja vám, vždy na váš kráľovský sviatok, pošlem sto čokolád.“

„Mliečnych alebo horkých?“ opýtal sa Tuky Prvý rýchlo.

„Sto mliečnych a sto horkých,“ mávol veľkoryso rukou riaditeľ a po krátkom zamyslení dodal: „A prečo len sto? Pošlem vám z každej rovno tisíc!“

Kráľ Tuky Prvý nadšene zalomil krídlami, „Tisíc čokolád?!“

„Ako som povedal,“ nadýchol sa pyšne riaditeľ. „Kedy ráčite mať narodeniny, veličenstvo?“

„Dnes,“ odvetil spokojne kráľ tučniakov a slastne mľaskol.

„Ale to je ohromná náhoda,“ snažil sa tváriť riaditeľ, že sa nečuduje.

„Ani nie,“ usmial sa Tuky Prvý. „Ja som mal narodeniny aj včera a budem ich mať aj zajtra.“

„Áno... áno... prirodzene... hehe...“ koktal riaditeľ továrne, a s prihlúplym úsmevom pozrel na kráľovnú.

„Aby ste rozumeli,“ usmiala sa kráľovná, „v našom kráľovstve za polárnym kruhom meriame čas trochu inak ako vy tu. Tam u nás trvá deň pol roka, a potom je pol roka noc.“

„Áno, o tom som čítal,“ prikývol riaditeľ a ďalej ničomu nerozumel, čo bolo na ňom veľmi dobre vidieť.

„A ja som sa narodil cez deň,“ povedal hrdo kráľ Tuky Prvý, „takže mám narodeniny pol roka, a potom pol roka nie. Ale tu u vás sa mi to páči viac, lebo tu mám narodeniny každý deň, a v noci mi to je jedno, lebo v noci spím.“

„Nuž... áno... pravdaže...“ nevedel zrazu riaditeľ čo povedať a nenápadne sa oprel o stôl, aby si nemusel sadnúť. „Takže, pol roka, každý deň, tisíc mliečnych čokolád!“

„A tiež horkých, ste ráčili spomínať,“ pripomenul rýchlo kráľ tučniakov a riaditeľ už len nemo prikývol a sadol si naozaj.

„Neviem síce ako to vydržím cez polárnu noc,“ povedal s pochopením Tuky Prvý, „ale tým vás už obťažovať nebudem.“

Riaditeľ továrne sa pokúsil o vďačný úsmev, ale zdalo sa skôr, že sa práve rozplakal.

„Nechcem to pravdaže len tak zadarmo,“ povedal hrdo kráľ Tuky Prvý. „Ja vám za každú čokoládu pošlem jednu rybu. Dobre?“

A tak sa napokon stalo, že riaditeľ továrne na výrobu čokolády síce vyrábal čokoládu, ale predával mrazené ryby.

Za polárnym kruhom je totiž taká veľká zima, že tam v mori plávajú ryby už rovno mrazené.

Ako bol kráľ
Tuky Prvý
prvý a posledný krát v kine

„Na čo je toto?“ opýtal sa kráľ Tuky Prvý a zvedavo si obzeral televízor stojaci v kúte Cypriánovej izby.

„To je na pozeraie,“ odpovedal bádateľ slušne celou vetou a strčil hlavu do chladničky. Nie že by mu bolo tak teplo, ale princezná Tukynka dostala chuť na čokoládový nanuk, tak sa ho snažil nájsť.

„Ahá,“ povedal chápano kráľ Tuky Prvý a pohodlne sa usadil v kresle.

Chvíľu trvalo, kým bádateľ Cyprián našiel vo svojej veľkej chladničke nanuk pre Tukynku, a tak zostal zarazene stáť, keď videl kráľa Tukyho Prvého ako uprene pozerá na vypnutý televízor.

„Keby ste ho zapli, veličenstvo, videli by ste viac,“ upozornil kráľa opatrne.

„Ani som si nevšimol že je rozopnutý,“ pozrel prekvapene Tuky.

Cyprián len pokrútil hlavou a stlačil tlačidlo na diaľkovom ovládači.

Na obrazovke sa zjavila hlásateľka, ktorá práve oznamovala aký program môžu diváci večer vidieť.

„Dobrý deň!“ pozdravil kráľ Tuky Prvý slušne, no hlásateľka si naďalej húdla svoje a vôbec si Tukyho nevšimala, hoci pozerala priamo na neho.

„Ona tu býva s tebou?“ opýtal sa Cypriána, ktorý mal naozaj čo robiť, aby sa nesmial a neurazil tak jeho kráľovské veličenstvo.

„To je televízor,“ začal vysvetľovať bádateľ. „Vnútri nikto nie je, to len tak vyzerá. Aha!“ zobral diaľkové ovládanie a začal prepínať programy.

Hlásateľka sa zrazu zmenila na operného speváka, ten sa z ničoho nič zmenil na bežiacu žirafu, a z tej sa stala kreslená ježibaba.

V tej chvíli vošla do izby kráľovná Tukyna aj s malou Tukynkou. Keď princezná zbadala ako na obrazovke pobehuje skoro taká istá ježibaba, akú videla na obrázku v jednej rozprávkovej knižke, ktorú jej požičal Cyprián, zapišťala od nadšenia, a už sa od televízora nepohla až kým film neskončil.

„Taký zázrak chcem mať aj doma,“ rozhodol sa kráľ Tuky.

„Ale to asi nebude možné, veličenstvo,“ povedal opatrne bádateľ.

„Prečo by to nebolo možné?! Toto je vari jediný televízor na svete?“ opýtal sa Tuky Prvý prekvapene i smutne zároveň.

„To nie,“ usmial sa Cyprián, „ale televízor je na elektriku a tú vo vašom kráľovstve nemáte.“

„Ale veď si vravel, že je na pozieranie a nie na elektriku,“ mračil sa kráľ Tuky Prvý.

„Veď aj je, ale najprv v ňom musí byť elektrika,“ vedel už bádateľ Cyprián, že to asi ťažko vysvetlí.

„Tak si zoberieme so sebou aj tú elektriku a hotovo,“ vyriešil to kráľ Tuky. „A keď sa minie, tak nám pošleš novú.“

Cyprián pochopil, že ak rýchlo niečo nevymyslí bude zle-nedobre.

„Zajtra vám ukážem niečo, čo je ešte lepšie ako televízor, uvidíte veličenstvo,“ povedal a tváril sa veľmi tajomne.

A to naozaj pomohlo. Kráľ Tuky Prvý sa rýchlo ponáhlal spať, aby bolo čo najskôr zajtra, a na televízor v tej chvíli zabudol.

Na druhý deň zavolať Cyprián zmrzlinára Valentína a požiadal ho, aby ich všetkých zaviezol do najväčšieho kina v meste. Bádateľ kúpil lístky do najlepšej lóže, a len čo začal film mohol sa kráľ Tuky Prvý uhíkať od nadšenia.

„Aj takéto chcem mať doma!“ kričal neustále, kým na neho ostatní diváci nezačali robiť „Pšššt!!!“ a neprišiel ho požiadať osobne riaditeľ kina, aby nevyrušoval ostatných.

„Dobre, ja už budem ticho,“ šepkal potom Cypriánovi, „ale poďme si sadnúť do prvého radu!“ prikázal.

„Toto sú najlepšie miesta v celom kine, veličenstvo,“ nechápal bádateľ. „Prvý rad je príliš blízko pri plátne.“

„Nevadí,“ povedal rozhodne kráľ Tuky, „Ja to chcem vidieť skôr ako ostatní, veď som kráľ! Keď budem v prvom rade, budem to vidieť prvý.“

„To predsa...“ chcel niečo povedať Cyprián, ale to sa už celá kráľovská rodina predierala do prvého radu. Tam sa pohodlne usadili a vôbec im neprekážalo, že keď niekto kráčal z jednej strany plátna na druhú, museli za ním točiť hlavami aby sa im nestratil.

Azda najviac nadšená bola princezná Tukynka. Zmrzlinár Valentín ich totiž zobral na premietanie filmovej rozprávky o Popoluške a túto rozprávku ešte nepoznala. Veselo sa smiala, keď sa Popoluške niečo podarilo, a zlostne sa mračila, keď bola na Popolušku macocha zlá.

Kráľovná Tukyna sledovala film dôstojne, akoby chodila do kina každý deň. Keď sa však na plátne zjavil kráľovský manželský pár, spolu s kráľom Tukym Prvým sa postavila a úctivo sa obaja kráľovi i kráľovnej pozdravili. Trochu ich zamrzelo, že im rozprávkový kráľovský pár na pozdrav neodpovedal, ale pomysleli si, že asi nemajú teraz na zdvorilosti čas, a znovu si sadli.

Zdalo sa, že sa do konca filmu nemôže už nič zvláštne stať, a aj bádateľ Cyprián sa konečne upokojil, no to netušil ešte, čo ho čaká.

Stalo sa to, keď filmový princ našiel Popoluškynu stratenú črievičku, a vydal rozkaz svojim zbrojnošom, aby vysadli na kone, a nevrátili sa späť, kým vo svete nenájdu tú, ktorá si črievičku dokáže obuť. Zbrojnoši poslúchli rozkaz, vysadli na kone a tryskom sa vybrali do sveta.

Keď kráľ Tuky Prvý zbadal ako sa z plátna rútia priamo na neho, vyskočil zo sedadla a s krikom sa rozbehol preč. Tesne za ním bežala rovnako vystrašená kráľovná Tukyna a princezná Tukynka.

Bádateľ Cyprián, zmrzlinár Valentín i ostatní diváci za nimi len nechápavo pozerali.

Kráľ Tuky vybehol z kina, a tam zostal udychčaný stáť s hrôzou v očiach. Ďalej už bežať nevládal. Hneď za ním vybehli kráľovná s princeznou a obe skočili rovno do svojho zmrzlinového vozidla, ktoré nechal Valentín stáť pred vchodom. V momente z nich boli vidieť len konce chvostov.

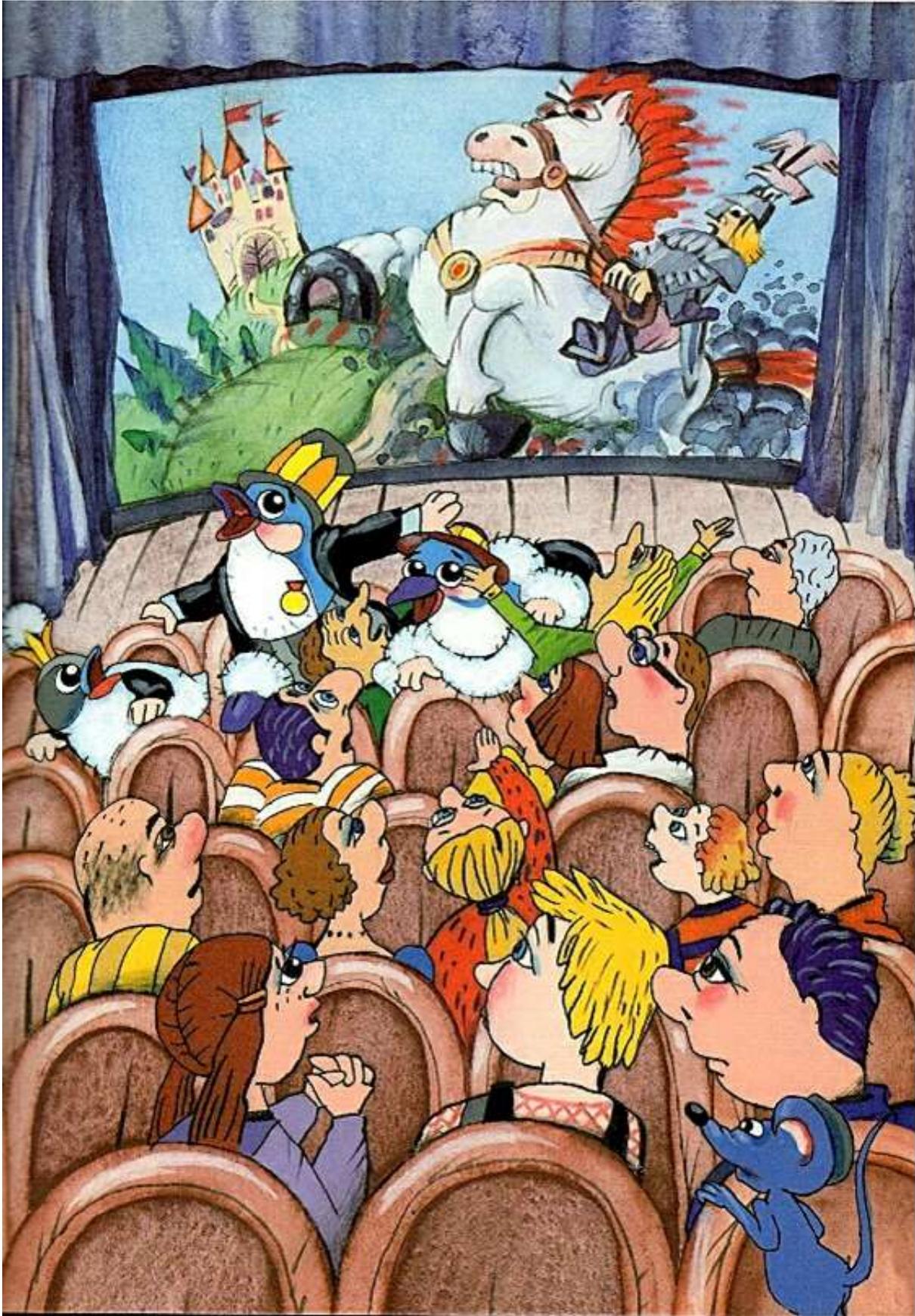
Teta, ktorá pri dverách predáva lístky, na to všetko s údivom pozerala cez svoje okrúhle okienko. Napokon sa z neho vyklonila, a opatrne sa kráľa Tukyho opýtala: „Stalo sa niečo?“

„Skoro ma udupali zbrojnoši na koňoch!“ ledva zo seba dostal Tuky Prvý, a ukazoval za seba. „Každú chvíľu sú tu!“

„Zbrojnoši na koňoch?“ nechápavo pozrela teta smerom kam tučniačí kráľ ukazoval. „Žiadnym zbrojnošom som vstupenky nepredávala a bez vstupenky nikto do kina nesmie! A už vôbec nie na koňoch! Kone majú do kina vstup zakázaný!“

Doma musel bádateľ Cyprián dlho vysvetľovať vystrašenej kráľovskej rodine, ako vlastne také kino funguje, a že sa nemajú čoho báť. Tuky Prvý sa napokon tváril, že už všetkému rozumie, ale pre istotu už žiadne kino doma mať nechcel. Ba dokonca, keď sa vrátil domov na pól, opísal túto príhodu ostatným tučniakom tak, že sa do dnes ani jeden tučniak neodváža ísť do kina. Veď si len spomeňte, či ste tam niekedy nejakého videli.

Ako sa kráľ
Tuky Prvý
stal hradným pánom

Na hanbu, ktorú si kráľ Tuky urobil v kine, by najradšej zabudol, ale predsa len bolo čosi kvôli čomu nemohol v noci spať. Prevracal sa z boka na bok, skúšal všetko možné, rátal do tisíc, potom v duchu rátal tuleňov preskakujúcich ľadové kryhy, no zaspať nie a nie. Jednostaj myslel na krásny hrad rozprávkového kráľa. Napokon to nevydržal, potichu vošiel do izby kde spal bádateľ Cyprián a opatrne si sadol na okraj jeho postele. Jemne zakašlal. Cyprián však spal tvrdo, a tak kráľ Tuky zakašlal hlasnejšie.

„Mne sa dnes do škôlky nechce, mami!“ povedal spiaci bádateľ a silnejšie sa zababúšil do perín.

Kráľ Tuky Prvý sa udivene obzeral po prázdnej izbe, a hľadal s kým sa to Cyprián baví, no keď nikoho nevidel zakašlal ešte raz, ale teraz už bádateľovi priamo do ucha.

Cyprián rozospato vyzrel spod periny a prekvapene pozrel na kráľa Tukyho.

„Bože môj; mne sa o ňom už aj sníva!“ povedal sám pre seba plačlivo a zakryl si hlavu vankúšom.

Kráľ Tuky Prvý ničomu nerozumel, a tak opatrne vopchal svoje studené krídlo Cypriánovi pod perinu, aby zistil, či tam vôbec je.

Bádateľ Cyprián vyskočil z postele s takým výkrikom, že zmrzlinár Valentín bývajúci vo vedľajšom dome sa zobudil a mysliac si, že zabudol vypnúť televízor, vstal z postele zapol vypnutý televízor a nechápavo naň pozeral až do rána.

Cyprián zatiaľ rovnako nechápavo pozeral na kráľa Tukyho vo svojej izbe.

„Váš kráľ býva tiež v takom krásnom hrade?“ opýtal sa zrazu Tuky Prvý závistlivo.

„Prosím???“ opýtal sa Cyprián dúfajúc stále, že sa konečne zobudí. „Aký kráľ? V akom hrade? Je poľnoc, a keď je poľnoc...“

„Váš kráľ býva tiež v takom krásnom hrade v akom býval ten kráľ v kine?“ spresnil Tuky Prvý, a vôbec ho nezaujímalo čo sa deje, keď je poľnoc.

„Áno; vlastne nie...“ mal chuť rozplakať sa Cyprián. „My už nemáme kráľa, ale hrad po ňom nám zostal. Ak chcete, zajtra vás do toho hradu zoberiem, veličenstvo.“

„Áno, áno, pravdaže chcem,“ volal nadšene kráľ Tuky Prvý a starostlivo zakrýval perinou bádateľa Cypriána. Ten pokýval hlavou a s pokojným úsmevom zatvoril oči. Počul ešte ako sa snaží Tuky Prvý opatrne po špičkách odísť z izby, ba počul aj to ako sa pri dverách zastavil, a po chvíli rovnako opatrne ťape späť k jeho posteli, ale že mu kráľ Tuky znovu vopchá svoje studené krídlo pod perinu, s tým naozaj nepočítal.

„Prepáč, že ťa ešte obťažujem,“ povedal, keď Cyprián dokončil svoj výkrik, „ale chcel som sa opýtať, či by sme na ten hrad nemohli ísť už teraz, keď už nespíš?“

Tučniakom sa nesmie ubližovať lebo sú chránené, a tak bádateľ Cyprián neurobil nič z toho čo mal v tej chvíli chuť urobiť, a snažiac sa hovoriť čo najpokojnejšie povedal:

„Nie, veličenstvo, nemohli. Vonku je noc, v noci je tma, a tak by sme nevideli ani na cestu.“

Kráľ Tuky Prvý chápavo pokýval hlavou, na chvíľu sa zamyslel, ale keď zbadal Cypriánov pohľad, radšej sa už neopýtal, či by si nemohli na cestu svietiť baterkou, a rýchlo si išiel ľahnúť do svojej vaňovej postele.

Ráno zmrzlinár Valentín priviezol všetkých až k hradnej bráne, a len čo zastavil, hneď zaspal. Bádateľ Cyprián mu len mlčky závidel.

Kráľ Tuky Prvý s úžasom hľadel na obrovský hrad; opatrne nazeral do hlbokkej hradnej priekopy, ktorá bola navyše plná vody, a potom s nádejou pozrel na velikánsku hradnú bránu.

„Mohli by sme sa pozrieť aj dnu?“ opýtal sa.

„Pravdaže veličenstvo, stačí prejsť po padacom moste.“

„Mhm;“ zamyslel sa kráľ Tuky. „A taký most čo nepadá tu nemajú?“

„Ten most nás určite unesie,“ upokojoval kráľovskú rodinu Cyprián. „On sa len volá padací, lebo sa dá zdvihnúť,“ a radšej rovno vykročil, lebo už videl ako sa ho Tuky Prvý chystá opýtať, prečo sa teda nevolá zdvíhací, a to by sa už do hradu asi nedostali až do večera.

Na nádvorí bol kráľ Tuky ešte nadšenejší. S úžasom chodil okolo veľkej studne uprostred hradu, veľmi sa mu páčil velikánsky balkón i množstvo krásne zdobených okien.

„Načo je také širokánske?“ opýtal sa, keď zbadal široké schodisko vedúce na ďalšie nádvorie.

„Aby po ňom mohli chodiť zbrojnoši aj na koňoch,“ odpovedal bádateľ.

„Oni prídu aj sem?!“ začal sa vystrašene obzerať Tuky Prvý, ktorý si v tej chvíli spomenul na včerajší film.

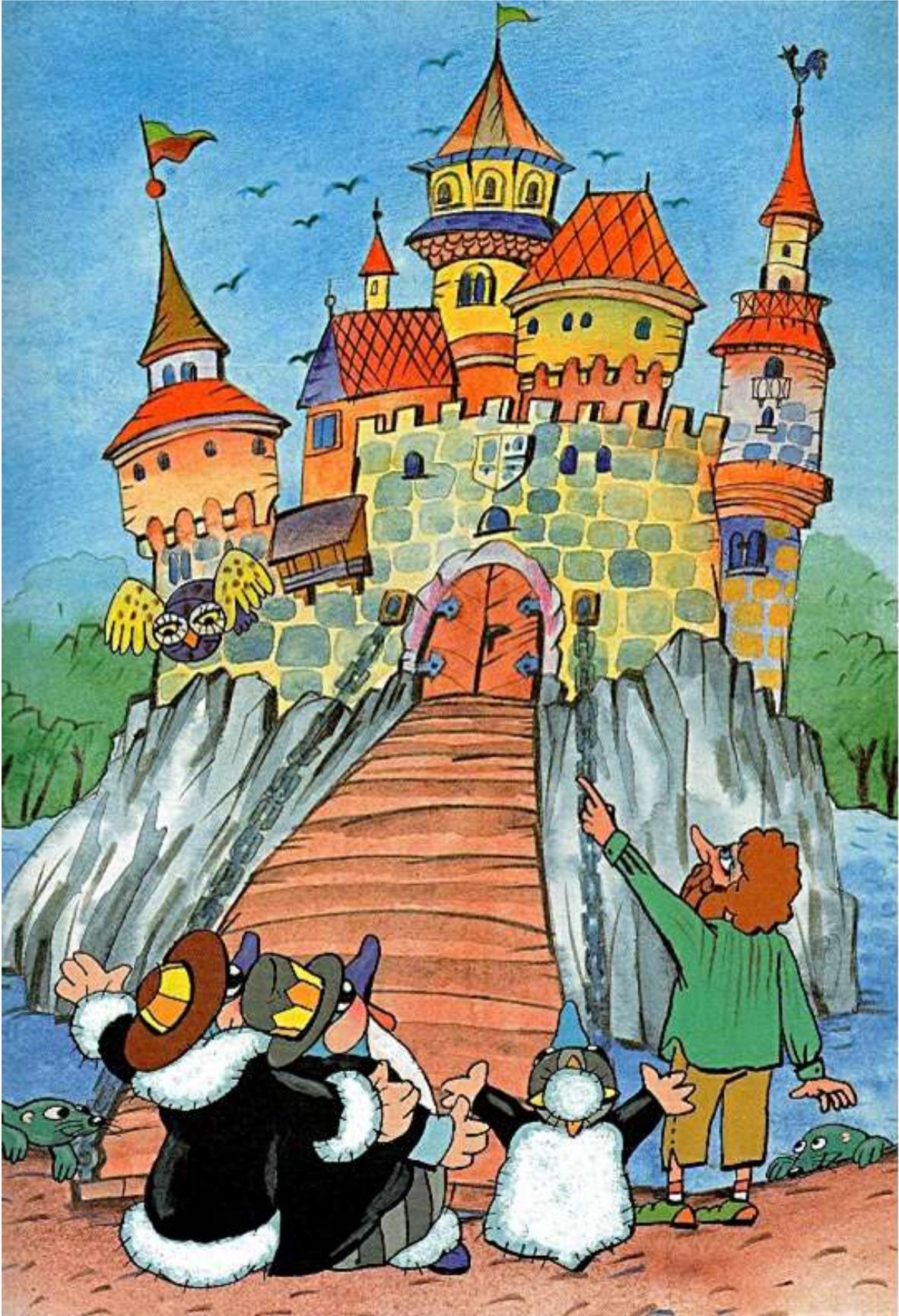
„Nebojte sa veličenstvo,“ upokojoval ho Cyprián, „Dnes už zbrojnošov nemáme, a na hrade už nikto nebýva.“

„Na takomto krásnom hrade nikto nebýva?“ nestačil sa čudovať kráľ Tuky Prvý. „Takže si ho môžem zobrať domov, keď ho nikto nepotrebuje,“ zatlieskal nadšene.

„Nuž viete, veličenstvo...“ hľadal slová Cyprián, „To sa akosi... teda... dosť dobre...“

„Ja viem čo chceš povedať,“ zarazil ho mávnutím krídla kráľ Tuky. „Hrad si domov zobrať nemôžem, lebo je veľký a nezместil by sa do lietadla.“

„Áno... asi to som chcel povedať,“ vydýchol si spokojne bádateľ Cyprián.

„A keby si mi ho postupne po kúskoch posielal poštou?“ opýtal sa kráľ Tuky po chvíli zamyslenia.

„To predsa...“ zostal znovu zaskočený bádateľ.

„Ja viem,“ zdvihol Tuky Prvý znovu plutvu, „To by veľmi dlho trvalo.“ Bádateľ Cyprián si opäť uľavene vydýchol.

„Možno si zoberiem len ten padací most, alebo mi potom pošleš aspoň hradnú studňu,“ našiel konečne riešenie kráľ Tuky Prvý a spokojne sa pobral prezrieť si hradné komnaty. Už sa nemusel nikoho pýtať kam smie vojsť a kam nie, veď hrad už bol jeho.

Kráľovná Tukyna sa tiež prestala zrazu tváriť ako návštevník, a so záujmom si prezerala svoj nový hrad.

„Ten koberec bude treba vymeniť, je už príliš starý. Tie svietniky môžu zostať, len sviečky necháme vymeniť. Na tamto okno bude treba dať záves, nech nám ráno slnko nesvieti rovno do postele. A tamtá kožušina z medveďa, fuj, od špiny je už úplne hnedá, kto to kedy videl hnedý medveď?!“ rozmýšľala nahlas.

„U nás žijú len hnedé medvede, vaša kráľovská výsosť,“ povedal opatrne Cyprián.

„Tak ich bude treba všetkých poriadne poumývať a hotovo; medveď je odjakživa biely!“ vyriešila problém kráľovná, a viac si bádateľa nevšímala, lebo ešte neskončila s úpravami svojho nového hradu.

„Tieto stĺpy by tu mohli aj zostať. Tamten červený záves sa mi tiež páči, ale ten obraz nad tou veľkou špinavou dierou v stene, dáme preč.“

„To nie je špinavá diera v stene, veličenstvo, to je krb,“ povedal takmer urazene bádateľ Cyprián, ktorý mal krby nadovšetko rád. „To je veľmi vzácny krb, v ktorom celú zimu horel oheň, aby bolo v komnate teplo a nebolo kráľovi zima,“ dodal priam hrdo.

„Nám v zime nie je zima,“ upokojila ho kráľovná, „takže žiaden krb nepotrebuje, a môžeme ho nechať zamurovať, a namiesto neho dáme televízor.“

„Ahoj,“ ozval sa od dverí hlások princeznej Tukynky, ktorá stála pred rytierskym brnením postavenom vedľa dverí. „Ty tu budeš bývať s nami?“

Prázdne brnenie sa však ani nepohlo.

„Ty ma nepočuješ?“ mračila sa Tukynka. „Prečo mi neodpovedáš?“

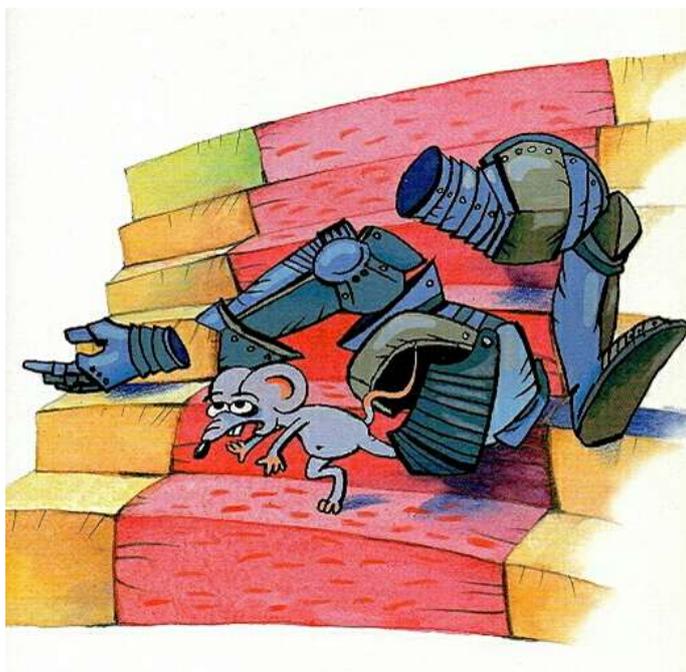
Bádateľ Cyprián síce pochopil čo sa bude diať, ale dobehnúť včas už nestihol.

„Rozprávaj sa so mnou!“ povedala princezná a nahnevane zafahala brnenie za nohu.

Tukynke sa nestalo nič, lebo pred padajúcim brnením uskočila, Cyprián však priskočil neskoro, a tak sa aj s brnením v náručí zvalil na chrbát. Brnenie sa po páde rozletelo na hromadu kúskov, ktoré so strašným buchotom skákali po kamenej dlažbe i schodoch.

Princezná Tukynka sa nespokojne otočila na svoju mamu a žalovala:

„Vidiš?! So mnou sa nechcel ani rozprávať, a s Cypriánom sa aj hrá!“

V tej chvíli sa stalo presne to, čoho sa bádateľ Cyprián bál celý čas, do komnaty vbehol správca, ktorý sa o celý hrad staral a strážil ho.

Cyprián sa snažil poskladať rozpadnuté brnenie a útrpne sa usmieval na správca hradu. Čím viac sa mu to nedarilo, tým viac mu bolo do plaču, takže jeho úsmev vyzeral, akoby práve zjedol citrón. To najhoršie však malo ešte len prísť.

„V našej kráľovskej ľadovej jaskyni mám len ľadový trón, tento drevený sa mi však páči viac,“ volal nadšene kráľ Tuky Prvý, sediac na vyrezávanom kráľovskom tróne, a spokojne hompáľajúc nohami.

V tej chvíli si šokovaný správca prestal všímať nešťastného Cypriána a pomaly, s úžasom v očiach, sa blížil k trónu, najvzácnejšej pamiatke na celom hrade, ktorej sa nikto nesmel ani len dotknúť.

Bádateľ Cyprián kýval na Tukyho, aby z trónu rýchlo zliezol, no ten to pochopil po svojom, zamával spokojne Cypriánovi späť a zavolať:

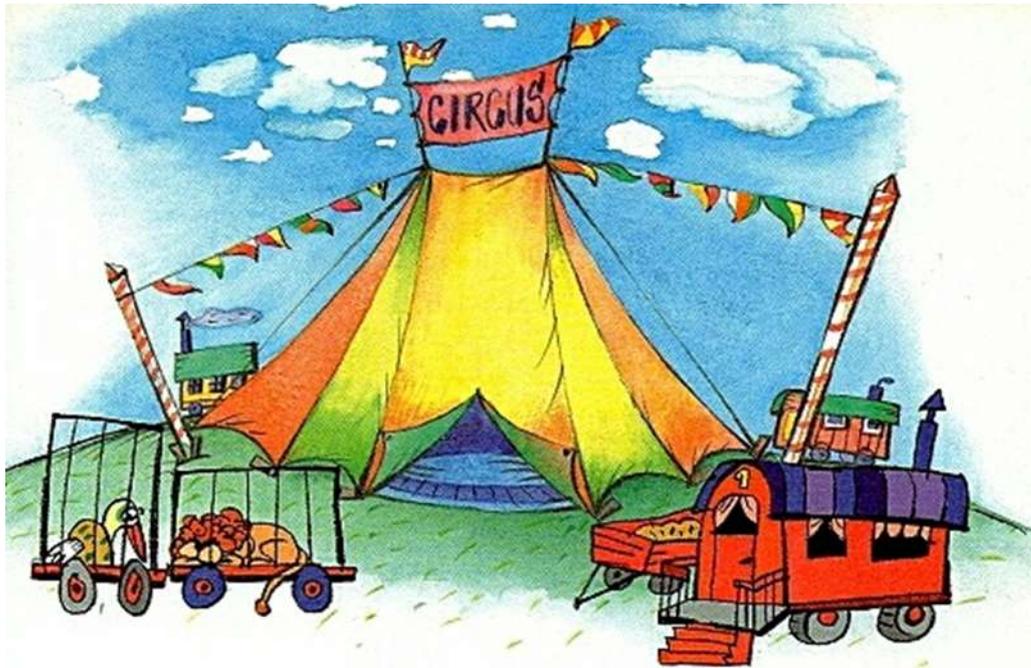
„Toto kreslo sa určite do lietadla vojde, tak si ho pribalím k padaciemu mostu a k hradnej studni.“

Správca zostal v tej chvíli stáť ako soľný stĺp, a s otvorenými ústami hľadel na kráľa Tukyho. Keď sa už zdalo, že sa zo svojho úžasu predsa len preberie, oznámil mu kráľ Tuky Prvý:

„Práve som sa rozhodol, že si hrad domov brať nebudem, ale nechám si ho tu.“ A ešte správcovi prikázal: „Kým sa tu najbližšie zastavím, budete mi na hrad dávať pozor, a nech mi sem nechodia žiadny cudzí ľudia!“

A tak tam ten správca stojí do dnes, a občas len tak potichu, akoby pre seba, povie:

„Ja som správca celého hradu, a potomok bývalých pánov. A ani jeden z mojich predkov nebol tučniak!“

Ako sa kráľ
Tuky Prvý
nestal cirkusovým umelcom

Tučnačia kráľovská rodina bola návštevou hradu taká nadšená, že celý deň nehovorili o ničom inom. Na ceste domov zmrzlinár Valentín zastavil pri najbližšom kníhkupectve, a bádateľ Cyprián kúpil najhrubšiu knihu o hradoch, akú tam mali.

„Ale aby v nej bol aj môj nový hrad!“ prikazoval kráľ Tuky.

Celý večer musel Cyprián vysvetľovať ako králi na svojich hradoch žili, čo jedli, ako sa obliekali, a hlavne ako sa zabávali.

Princeznej Tukynke sa najviac páčilo keď hovoril o kráľovskom šašovi, ktorý celý deň vystrájal, robil kotrmelce a šantil, len aby kráľ nebol ani chvíľu smutný.

„Aj ja chcem takého šaša,“ prosíkala neustále. „Ja už budem tá najlepšia princezná Tukynka na svete,“ sľubovala, a pre istotu sa hneď aj ako najlepšia princezná Tukynka tvárila, aby bolo vidieť, že to myslí vážne.

„Napokon keď ho mali iní králi, prečo by som ho nemohol mať aj ja,“ zauvažoval kráľ Tuky a obrátil sa na Cypriána. „Zajtra pôjdeme do mesta a kúpime jedného šaša. Alebo radšej dvoch, nech zabáva aj kráľovnú. Kde sa dajú kúpiť šašovia?“

„Nuž, obávam sa veličenstvo,“ začal opatrne bádateľ, ktorý už tušil, že zas niečo nedopadne dobre, „že v našom meste taký obchod, kde by predávali šašov, nemáme.“

„A v inom meste?“ opýtal sa kráľ Tuky Prvý.

„Ja som taký obchod nevidel nikde na svete, veličenstvo.“

„A kde potom kúpili šašov všetci tí králi, há?“ opýtal sa kráľ Tuky, a tešil sa ako Cypriána dobehol.

„Našli ich medzi svojim ľuďom,“ tváril sa Cyprián dobehnuto, aby urobil kráľovi radosť. „Možno by ste si aj vy mohli nejakého doma nájsť.“

„To je vlastne dobrý nápad,“ kýval Tuky Prvý uznanlivo hlavou. „Hneď ako sa vrátíme domov, vyhlásim súťaž o najlepšieho kráľovského šaša.“

„Výborná myšlienka veličenstvo,“ usmial sa bádateľ Cyprián, a možno od radosti, že to všetko napokon tak dobre dopadlo, nepremyslel si čo potom povedal. „Ak však chcete, môžem vám naozajstného živého šaša zajtra ukázať. V našom meste práve hostuje slávny cirkus.“

„Cirkus? Čo je to cirkus?“ opýtala sa v tej chvíli celá kráľovská rodina naraz.

„Zajtra uvidíte; nechajte sa prekvapiť,“ povedal Cyprián a začal cítiť, že to asi nebol najlepší nápad.

„A nemôžeme ísť do cirkusu hneď teraz?“ opýtala sa netrpezlivo princezná Tukynka.

„Do cirkusu,“ opravil ju bádateľ.

„Ja som ešte žiadny cirkusu nevidela,“ pritakala chápavo Tukynka.

„Cirkus, princezná, cirkus ste nevideli,“ opravil ju znovu Cyprián.

„Veď vravím, že som ho nevidela!“ zamračila sa Tukynka.

„Áno... ja som len...“ koktal bádateľ a už vedel naisto, že to nebol dobrý nápad.

Ráno sa bádateľ Cyprián zobudil, ale keďže bolo ešte málo hodín, povedal si, že sa len napije malinovky a ešte si pospí. Rozospatý sa pomaly šuchtal do kuchyne, no v predsieni od ľaku skoro spadol z nôh. Pri dverách stála celá kráľovská rodina, vyobliekaná a pripravená na sľúbený výlet.

„Cirkus!“ povedali jednohlasne a zdalo sa, že na Cypriána čakajú už dosť dlho.

„Ale..., veličenstvo,“ pozeral bádateľ Cyprián zúfalo. „Predstavenie je až po obede.“

„Tak dobre,“ mávol plutvou kráľ Tuky. „Tak sa najprv naobedujme,“ a pobral sa aj s kráľovnou a princeznou do kuchyne. Z chladničky si vybrali každý jednu rybu, zjedli ju na jeden hlt, a vrátili sa do predsiene.

„Už je po obede, môžeme ísť,“ oznámil pokojne kráľ Tuky.

Bádateľ Cyprián len mávol rukou, a pobral sa do kúpeľne. Jednak preto aby sa umyl, a jednak preto, aby nebolo vidieť ako mu je do plaču.

Zmrzlinár Valentín nebol o nič šťastnejší keď ho zobudili tak skoro, napriek tomu poslušne vstal a pripravil kráľovský povoz. Ale len preto, že si veľmi obľúbil princeznú Tukynku, a páčilo sa mu, ako sa stále teší z jazdy na jeho kráľovskom zmrzlinárskom vozíku.

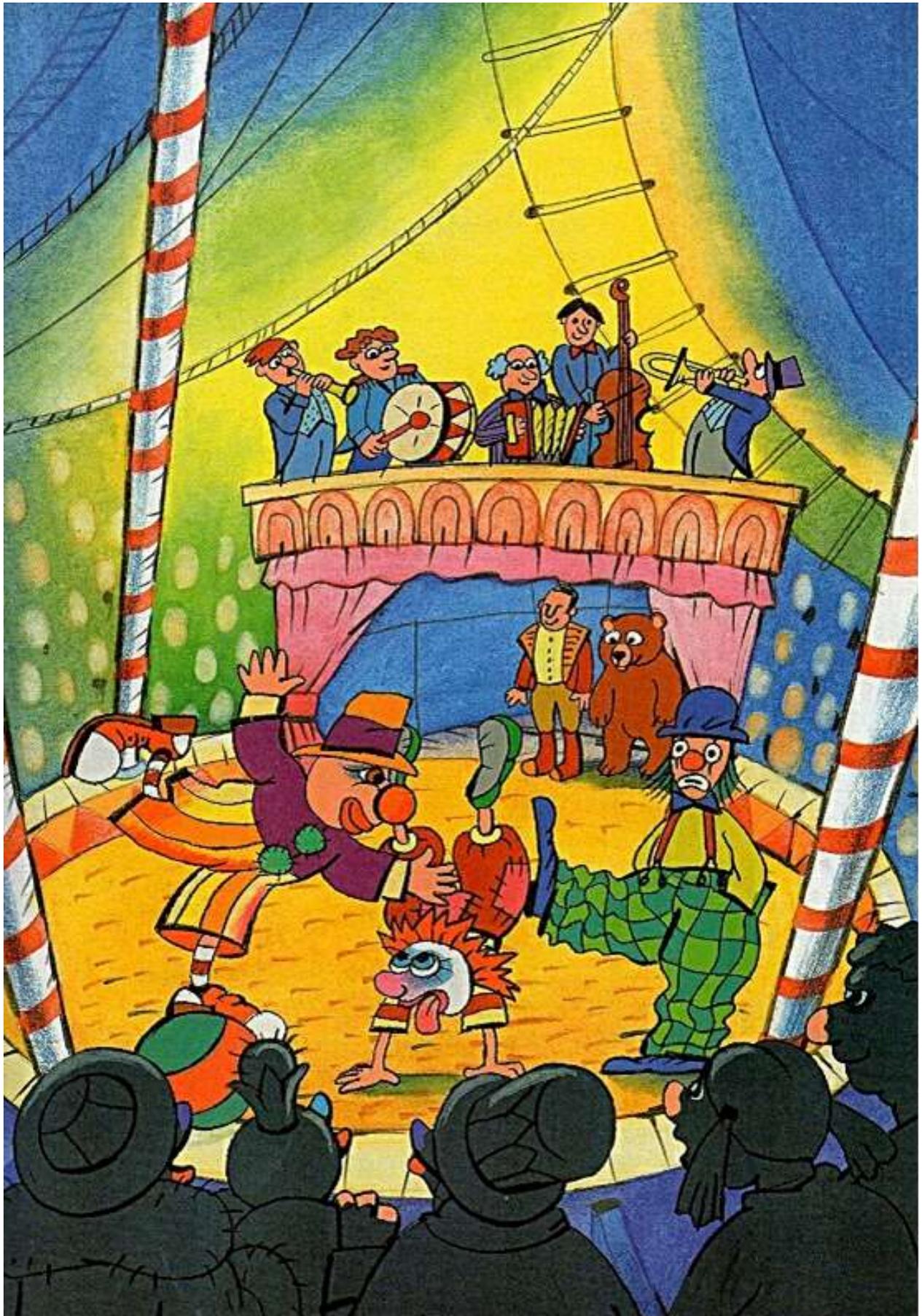
Keďže do najbližšieho predstavenia zostávalo naozaj ešte dosť času, a cirkus stál neďaleko, prevážal Valentín kráľovskú rodinu a driemajúceho Cypriána niekoľko hodín sem a tam po meste, len aby zbytočne nestáli pred zatvoreným šapitom. Keď konečne nadišiel čas prvého predstavenia, a kráľovský vozík zastal pred pokladnicou cirkusu, kráľ Tuky Prvý sa dôležito pozrel na Cypriána a povedal:

„Vidíš, ako dlho nám trvala cesta? Ešte dobre, že sme s domu odišli tak skoro.“

Bádateľ Cyprián si radšej už ani nič nepomyslel, len chápavo prikývol a kúpil lístky na predstavenie.

Kráľovská rodina bola nadšená.

S úžasom hľadeli na velikánske tancujúce slony, a na medvede prehánajúce sa na motorkách. Zakrývali si od strachu oči, keď videli leva, ktorý neodhryzol krotiteľovi hlavu, hoci mu ju sám ponúkal. So zatajeným dychom sledovali artistov lietajúcich vo vzduchu, a vždy si uľavene vydýchli, keď sa im skok podaril a nikto nepadol.

Nechápavo krútili hlavami, a nadšene tleskali kúzelníkovi, ktorý vytiahol z klobúka niekoľko zajacov, ešte viac bielych holubíc, a napokon zopár veľkých papierových kytíc. A ešte nikdy sa tak nenasmiali, ako pri vystrájaní klaunov.

Princezná Tukynka by najradšej vbehla medzi nich.

Bádateľ Cyprián si však zrazu uvedomil, že potlesk ostatného publika je stále silnejší, ale čo bolo najzvláštnejšie, ľudia sa stále viac otáčali na tučňačiu kráľovskú rodinu.

Všimla si to však aj kráľovná Tukyna, a upozornila na to svojho kráľovského manžela.

„Myslím, že je to úplne normálne,“ povedal pokojne kráľ Tuky Prvý. „V tomto meste asi nevidia veľmi často kráľovský pár aj s malou princeznou. Mali by sme sa im za ich potlesk poďakovať.“

A tak pri najbližšom potlesku sa celá kráľovská rodina postavila a ukláňala sa na všetky strany. Potlesk bol zrazu oveľa hlasnejší.

„Už stačilo veličenstvo!“ ťahal Cyprián kráľa Tukyho za frak. „Hltač ohňa a hadia žena by radi pokračovali vo svojom predstavení.“

Tuky Prvý sa teda ešte raz uklonil, a veľkorysým gestom ukázal smerom k aréne, kde sa zatiaľ hltač ohňa a hadia žena nechápavo klaňali na všetky strany, netušiac prečo majú zrazu taký veľký úspech hoci ešte nepredviedli ani jeden zo svojich neuveriteľných kúskov.

Bádateľ Cyprián bol rád, keď konečne predstavenie skončilo a snažil sa byť čo najrýchlejšie preč. Nebolo to však také jednoduché. Ľudia im zastupovali cestu, tleskali, snažili sa tučniakov dotknúť. Ale čomu nerozumel vôbec, bolo to, prečo všetci tleskajú aj jemu, podávajú mu ruky a potľapkávajú ho po pleciach.

Zrazu sa k bádateľovi Cypriánovi a kráľovskej rodine pretlačil akýsi veľmi tlstý pán s dlhou bradou, vo fraku a v cylindri, a nadšene podal ruku Cypriánovi.

„Volám sa Barabas a som majiteľom tohto cirkusu,“ povedal, a mierne sa uklonil. Cyprián, ktorý nerozumel už vôbec ničomu, sa uklonil akoby zhltol pravítko, a nevediac čo má povedať sa len prihlúplo usmieval.

„Rád by som vás pozval do mojej kancelárie, ak by ste boli ochotný venovať mi chvíľku z vášho času,“ pokračoval tlstý muž v cylindri, a rukou naznačil smer.

V žltej maringotke, ktorá bola Barabasovou kanceláriou, si sadli do pohodlných kresiel.

„Rád by som od vás kúpil vašich tučniakov,“ povedal zrazu majiteľ cirkusu bádateľovi Cypriánovi rovno do tváre.

„Prosím???“ takmer spadol Cyprián z kresla.

„Zaplatím vám, koľko si zažiadate, nebojte sa,“ pohladil si tlstoch svoju dlhú bradu.

Kráľ Tuky Prvý, kráľovná Tukyna i princezná Tukynka len nechápavo pozerali z jedného na druhého.

„Pán Barabas,“ pochopil konečne Cyprián, „to nie sú žiadne cvičené tučniaky, ale naozajstná kráľovská rodina kráľa Tukyho Prvého!“

„Áno! Správne!“ nadchýnal sa majiteľ cirkusu. „To je ten najlepší nápis na plagáty!“

„Lenže to je naozaj pravda...“ chcel mu skočiť bádateľ do reči.

„Áno! Správne!“ nadchýnal sa Barabas ešte viac. „Sedieť budú priamo v kráľovskej lóži a ja tam budem sedieť s nimi! To je ten najlepší nápad!“

„Ale to predsa...“ nahneval sa Cyprián, ale bradatý tlstoch akoby ho ani nepočúval.

„A začať môžu hneď zajtra,“ spokojne si hladil bradu Barabas.

„Zajtra môžeme prísť do cirkusu znovu?“ opýtala sa nadšene princezná Tukynka.

„Pravdaže,“ usmial sa majiteľ, a už sa ani nečudoval, že tučniak rozpráva. „Zajtra je sobota, takže máme dokonca tri predstavenia,“ povedal hrdo.

„A to by sme si mohli pozrieť všetky tri?“ opýtal sa kráľ Tuky Prvý, a bolo vidieť, že sa mu tá predstava páči.

„Veličenstvo,“ snažil sa kráľovi Tukymu vysvetliť Cyprián čo vlastne Barabas chystá. „On chce, aby ste pre neho pracovali. Aby sa na vás ľudia pozerali...“

„Pracovať nemôžem,“ povedal Tuky Prvý, „som kráľ, ale pozeranie mi nevadí. A keď ja sa pritom navyše môžem pozeráť na cirkusové predstavenie, tak čo?“

„Správne veličenstvo,“ zaliečal sa tučný Barabas. „Veď vy budete vlastne umelci.“

„Aj ja budem umelkyňa?“ opýtala sa dychtivo kráľovná Tukyna, a bádateľ Cyprián v tej chvíli vedel, že majiteľ cirkusu dosiahol svoje.

Na druhý deň boli po celom meste vylepené plagáty s veľkým nápisom:

NA PREDSTAVENÍ SA ZÚČASTNÍ AJ VZÁCNY HOSTĽ,
KRÁLOVSKÁ RODINA KRÁĽA TUKYHO PRVÉHO !!!

Ľudia už od rána stáli v dlhom rade a vstupenky sa rýchlo vypredali. Tí čo sa nedostali dnu, nakúkali aspoň cez diery v plachte veľkého šapita.

Predstavenia mali ohromný úspech, ale najväčší úspech mala aj tak kráľovská rodina. Majiteľ cirkusu, bradatý Barabas si nadšene mädlil svoje tlsté ruky a tešil sa, ako ľahko zarobí veľa peňazí.

Lenže keď princezná Tukynka, už neviem koľký krát, videla slona, ktorý nevedel nič iné len sa točiť na jednom mieste, a potom sa postaviť na jednu nohu; medveďa, ktorý nerobil nič iné len sa vozil okolo arény na svojej starej motorke; leva, ktorý si nechal do papule vopchať krotiteľovu hlavu, a ani raz mu ju neodhrýzol; a kúzelníka, ktorý zo svojho klobúku nevedel vytiahnuť nič iné len zajace, holuby a papierové kvety, mala toho zrazu dosť.

„Ja už nechcem byť umelec,“ otočila sa na kráľovských rodičov.

„Áno, je ťažké byť umelcom,“ súhlasil kráľ Tuky, a kráľovná, ktorá sa už dlho len tvárila, že vôbec nespí, iba súhlasne prikývla.

A tak sa bez slova postavili, naposledy sa uklonili divákovi, pozdravili majiteľa cirkusu, a pokojne odišli z kráľovskej lôže.

„Ale to predsa nemôžete!“ volal za nimi prekvapený Barabas. „Veličenstvo, veď sme sa dohodli! Kráľovná, chceli ste byť predsa umelkyňou!“

Diváci sa smiali a tleskali koľko im sily stačili, lebo si mysleli, že to patrí k predstaveniu. A tak sa tlstý Barabas len prihlúplo usmieval, klaňal sa na všetky strany, a tiež sa tváril, že to patrí k predstaveniu.

V noci však potichu zbalili šapito, a skôr než svitlo ráno, boli už s celým cirkusom ďaleko za mestom, a nikdy sa tam už nevrátili.

Odvtedy tučniaky v cirkuse nevystupujú. Asi im to kráľ Tuky Prvý zakázal.

Ako sa kráľ
Tuky Prvý
zmenil na hračku

„Ale keby v tom cirkuse boli len šašovia, tak by som bola umelcom stále,“ povedala na druhý deň smutne princezná Tukynka.

„Tak viete čo, veličenstvo?“ dostal zrazu nápad bádateľ Cyprián. „Ja vám jedného šaša kúpim.“

„Naozajstného šaša, ktorý bude iba môj?“

„Nuž, je pravda, že ho všetko budete musieť naučiť; robiť kotrmelce, stáť na hlave, a čo ja viem čo ešte, ale bude iba váš,“ usmial sa Cyprián, a keďže už vedel, že princezná Tukynka je celá po svojom kráľovskom ockovi, nečakal až sa ho začne vypytovať či by mohli ísť už hneď, a rovno zatelefonoval zmrzlinárovi Valentínovi, aby ich čakal pred domom.

Kráľ Tuky Prvý a kráľovná Tukyna pri niečom takom pravdaže nemohli chýbať, a tak boli vychystaní, že by ste nestihli narátať ani do raz, dva, tri.

Cesta netrvala dlho, lebo velikánske hračkárstvo, kam ich bádateľ Cyprián zaviedol, bolo len za tromi rohmi. Nikto z kráľovskej rodiny ani len netušil kam vlastne idú, a čo ich čaká; o to väčšie bolo ich prekvapenie. Keď vošli do obchodu plného hračiek, zostali stáť v nemom úžase.

„To všetko chcem mať doma,“ zašeptal kráľ Tuky, keď konečne našiel reč, a hneď sa rozbehol k veľkému šliapaciemu autu. Cyprián ho chcel zadržať, ale keď videl ako sa kráľovná Tukyna rozbehla do oddelenia bábik, kde bolo množstvo všakovakých šiat a klobúkov, nevedel zrazu, koho má zastaviť skôr.

„Ja chcem šaša!“ poťahala bádateľa princezná Tukynka za rukáv.

„Áno, pravdaže,“ povedal Cyprián a nezostávalo mu nič iné, len zobrať princeznú za ruku a pobrať sa s ňou do oddelenia plyšových hračiek.

„To všetko je moje?“ opýtala sa nadšene Tukynka, a nevedela, ku ktorej hračke má skočiť skôr.

„Niečo musíme nechať aj pre ostatné deti, veličenstvo,“ povedal opatrne Cyprián.

„Tak dobre,“ prikývla princezná Tukynka. „Necháme im hentohto maca,“ ukázala na jedného malého plyšového medveďa.

„Lenže v našom meste je detí viac,“ usmial sa bádateľ. „A my sme predsa prišli kúpiť šaša. Vyberte si toho, ktorý sa vám páči najviac.“

„Tak dobre,“ povedala nespokojne Tukynka, a začala sa obzerať naokolo. „Mne sa najviac páči tento,“ ukazovala prstom. „A tento. Potom ešte tento; a aj tamten. A ešte sa mi najviac páči aj ten na kraji.“

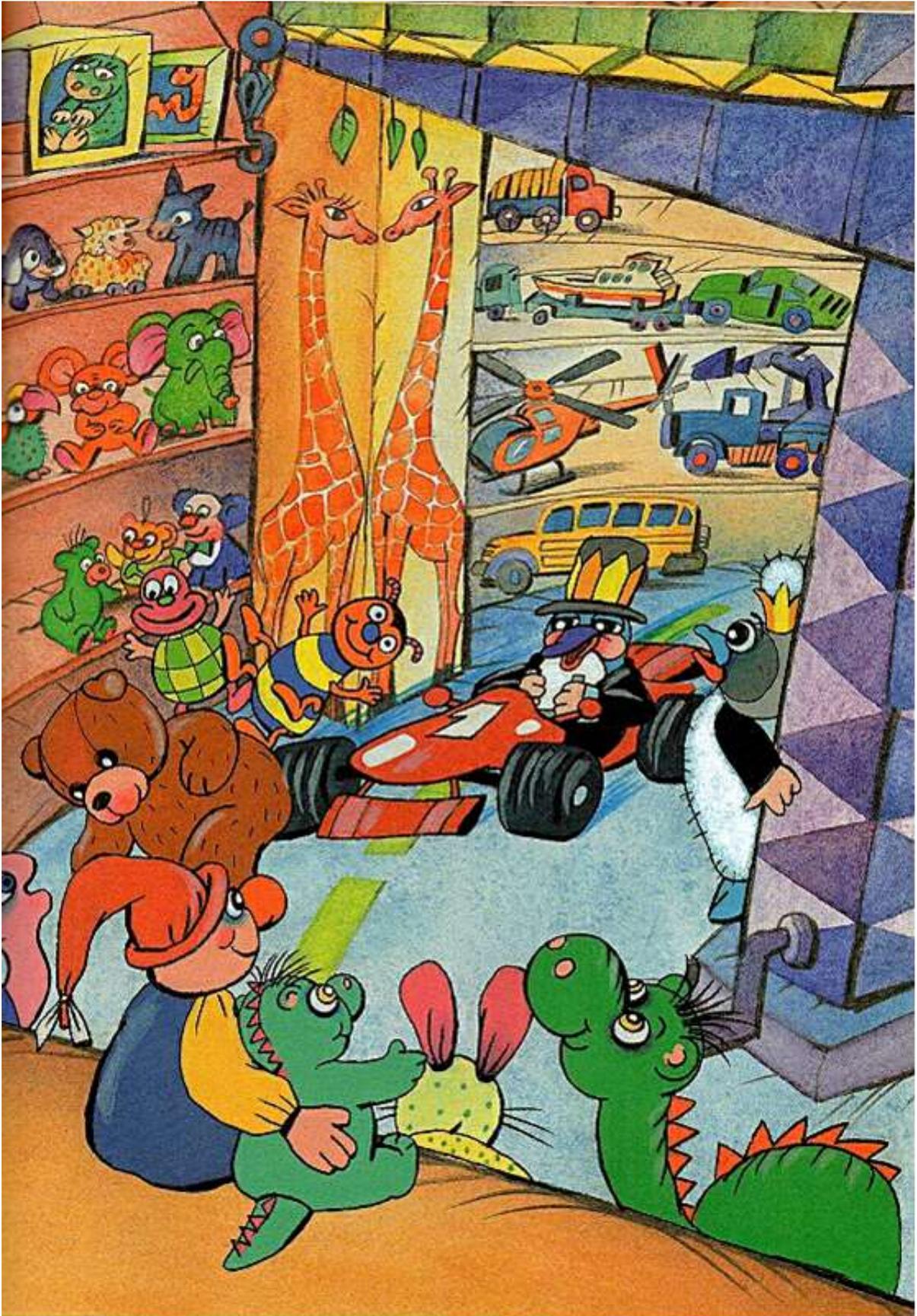
„Veličenstvo,“ snažil sa zostať Cyprián pokojný. „Nemôžu sa vám najviac páčiť všetci. Najviac sa vám môže páčiť len jeden.“

„Veď mne sa najviac páči len jeden,“ bránila sa princezná Tukynka. „Jeden ten, jeden ten, jeden ten a jeden tamten. A ešte jeden tento,“ dodala rýchlo.

Bádateľ Cyprián si chcel vzdychnúť, ale nebolo už kedy. Zrazu sa odkiaľsi vyrútil kráľ Tuky na šliapacom autičku, a plnou rýchlosťou vletel medzi plyšové hračky. Princezná Tukynka a bádateľ Cyprián stačili uskočiť naozaj v poslednej chvíli.

„Jazdím už výborne,“ vystrčil Tuky Prvý hlavu spod hromady plyšových hračiek. „Len sa musím ešte naučiť zastavovať.“

„Čo sa deje?!“ ozval sa zrazu prísny hlas, a z druhého konca predajne sa k nim blížil zamračený vedúci obchodu.

„Asi bude zle, však?“ opýtal sa opatrne kráľ Tuky.

„To teda bude,“ odpovedal Cyprián a uvažoval čo by mal rýchlo urobiť. Zrazu dostal nápad. Schytil princeznú Tukynku a postavil ju medzi plyšových macov v regáli, a otočil sa na Tukyho Prvého, ktorému z hromady hračiek trčala len hlava. „Teraz sa nesmiete ani pohnúť, veličenstvo!“

„Čo sa stalo?“ opýtal sa vedúci, ktorý v tej chvíli podišiel k Cypriánovi.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa bádateľ. „Asi som zavadil o regál. Ja to hneď upracem.“

„To nie je treba,“ upokojil sa vedúci. „To urobia predavačky. Hlavne, že sa vám nič nestalo.“ Zrazu prekvapene pozrel na šliapacie auto. „Čo robí šliapacie auto v oddelení plyšových hračiek?“ opýtal sa nechápavo.

„Asi ho sem dovezli nejaké neposlušné deti,“ povedal kráľ Tuky, no ďalej stál bez pohnutia, ani len nežmurkol.

„Áno, to je možné,“ súhlasil vedúci, a udivene hľadal, kto to povedal. Vtedy zbadal medzi hračkami stojaceho kráľa Tukyho. „Odkedy predávame plyšových tučniakov?“ opýtal sa viac ako prekvapene sám seba.

„Od dnes. My sme úplne nové hračky,“ odpovedal Tuky Prvý, a ďalej stál bez pohybu.

Vedúci chvíľu hľadel, a zdalo sa, že mu vypadnú oči z jamôk. Potom sa pomaly otočil na Cypriána:

„Ten plyšový tučniak na mňa prehovoril.“

„Ja som nič nepočul,“ tváril sa nevinne bádateľ. „Možno sa vám to len zdalo.“

„Áno; možno,“ prikývol zmätený vedúci. „Asi som trochu unavený. Už som dávno nebol na dovolenke.“

„Dovolenka je veľmi dôležitá,“ povedal Cyprián s chápaným úsmevom.

Práve vtedy spoza regálu vyšla kráľovná Tukyna oblečená v ligotavých šatách, ktoré si požičala od nejakej bábičky, a na hlave mala veľký klobúk od Barbie.

„Dobrý deň!“ pozdravila slušne vedúceho a otočila sa na bádateľa Cypriána. „Ako mi to sluší?“ opýtala sa.

Cyprián nevedel, čo má v tej chvíli robiť, a tak sa len ďalej cháľavo usmieval na vedúceho.

Ten ticho zopakoval:

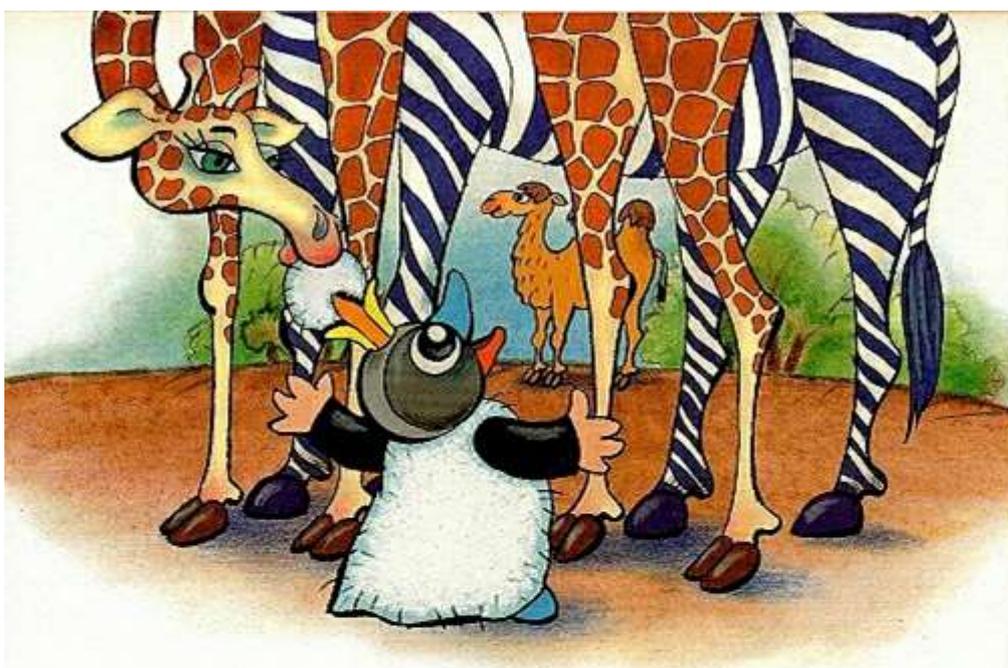
„Dovolenka je veľmi dôležitá,“ podal ruku najbližšiemu plyšovému medveďovi, a pobral sa rovno domov.

Bádateľ Cyprián sa potom už veru nezdržiaval vyberaním šaša, a kúpil princeznej Tukynke každého, na ktorého ukázala, len aby boli čo najskôr preč z hračkárstva.

Keď Cyprián po nejakom čase hovoril túto príhodu svojmu priateľovi, ktorý má továreň na výrobu plyšových hračiek, obaja sa veľmi smiali. A práve vtedy dostal Cypriánov priateľ nápad vyrobiť celú kráľovskú rodinu ako plyšové hračky.

Ak niekedy uvidíte, v niektorom hračkárstve vedúceho, ktorý sa rozpráva s plyšovým kráľom Tukym Prvým, či s plyšovou kráľovnou Tukynou, tak budete vedieť v ktorom hračkárstve sa tá príhoda naozaj stala.

Ako chcel kráľ
Tuky Prvý
zachraňovať priateľov v ZOO

„Aj tak nechápem, čo sa tomu človeku v hračkárstve zdalo na nás také zvláštne,“ rozmýšľal kráľ Tuky Prvý nahlas, a hľadel pri tom na Cypriána. „To vari ešte nevidel obyčajného tučniaka?“

„Nuž, pravdou je, veličenstvo,“ začal opatrne bádateľ, „že v našom meste chodia do hračkárstva naozajstné tučniaky len málo kedy. Ba dokonca až tak málo kedy, že to bolo určite prvý krát.“

„Ja som si všimol, že nás je tu akosi málo,“ prikyvoval kráľ Tuky. „Ba, ako ty vravievaš, je nás tu tak málo, že sme tu vlastne jediní. Či nie?“

„Neviem to naisto,“ zamyslel sa Cyprián, „ale mám pocit, že v našej zoologickej záhrade niekoľko vašich poddaných býva.“

„Čo robia vo vašej zologo... zologo... zologolo...“ nevedel sa vykokať kráľ Tuky.

„Zoologickej...“ pomohol mu bádateľ.

„Veď vravím! Čo robia v tej vašej zologologililickej záhrade?!“ zlostil sa Tuky Prvý.

„Oni sú tam... teda... nie len oni... tam je veľa zvierat...“ nevedel zrazu Cyprián ako to vysvetliť. „Oni sa tam jašia, kúpu, jedia, a deti sa na nich chodia pozerieť.“

„Tak to sa tam veru pôjdeme pozrieť aj my!“ mračil sa kráľ Tuky Prvý. „Zavolaj Valentína, ideme hneď teraz!“ prikázal.

„Neviem, veličenstvo, či je to najlepší nápad; ja by som...“ chcel niečo navrhnúť bádateľ Cyprián, ale nebolo komu, lebo celá kráľovská rodina stála už pred domom, a čakala na svoj kráľovský zmrzlinový kočiar.

Len čo prešli bránou zoologickej záhrady, zostal kráľ Tuky Prvý v úžase stáť. S rovnakým úžasom sa okolo seba obzerali aj kráľovná Tukyna a princezná Tukynka. V tej chvíli úplne zabudli kvôli čomu sem vlastne prišli.

Chodili od ohrady k ohrade a Cyprián vysvetľoval: „Toto je ťava dvojhrbá.“

„Teraz vidíš Tukynka,“ povedala prísne kráľovná Tukyna svojej dcére, „ako budeš vyzerateľ, keď nebudeš chodiť pekne vystretá!“

„Toto je zebra,“ ukázal Cyprián na ďalšie zviera.

„A to sa smie, takto niekoho počarbať?“ opýtala sa pohoršene princezná Tukynka.

„Aha, nohy!“ zvolal zrazu kráľ Tuky.

„Ak sa pozriete vyššie, veličenstvo,“ povedal pokojne bádateľ Cyprián, „uvidíte aj hlavu. To je žirafa.“

Tuky Prvý vyvrátil hlavu dohora a s úžasom zašepkal: „A také zviera naozaj existuje?“

„Tamto, to je pštros,“ ukázal Cyprián. „Zo všetkých vtákov vie najrýchlejšie utekať.“

„A kam sa tak ponáhľa?“ opýtal sa kráľ Tuky.

„Hentam je nosorožec. Je veľmi nebezpečný,“ upozornil bádateľ.

„To je teda riadny horenos,“ pokrútila hlavou kráľovná Tukyna. „Nemám rada namyslencov.“

Cyprián sa im bál už ukázať hoci aj obyčajnú lastovičku.

Napokon však došli k veľkej skale, okolo ktorej bol veľký bazén, a všade naokolo plno tučniakov.

Kráľ Tuky Prvý si v tom momente spomenul prečo sem vlastne prišli.

„Musíme ich oslobodiť!“ povedal rozhodne, a pozrel sa na bádateľa Cypriána.

„Ale, veličenstvo...“ chcel niečo povedať Cyprián.

„Ty máš stále nejaké ale! Lenže teraz, žiadne ale neexistuje!“ zamračil sa Tuky Prvý.

„Chcel som len povedať,“ zašepkal bádateľ, „že je tu teraz veľa ľudí; všetci by nás videli.“

„To je pravda,“ musel uznať kráľ Tuky. „Pôjdeme domov, pripravíme si plán a vrátíme sa sem v noci, keď tu nikto nebude.“

V tej chvíli k nim zrazu pribehli traja zriadenci ZOO, ktorí sa starali o zvieratá a vrhli sa na kráľovskú rodinu.

„Chceli ste utiecť, holúbkovia?!“ volal jeden.

„Mysleli ste si, že vás v tom oblečení nespoznáme?!“ kričal druhý.

„A vy ste im chceli pomôcť!“ chytil tretí Cypriána za plece.

„My nie sme holúbkovia, ale tučniaky!“ hneval sa Tuky Prvý.

„Veď práve,“ smiali sa zriadenci. „Takže šup medzi ostatných!“ Chytili kráľa Tukyho Prvého, kráľovnú Tukynu a princeznú Tukynku, a zanesli ich do ohrady medzi tučniakov. Bádateľa Cypriána odvedli do kancelárie riaditeľa zoologickej záhrady.

Darmo sa snažil Cyprián vysvetliť, že ide o nedorozumenie. Čím viac vysvetľoval, tým viac sa mu smiali a ťukali si na čelo, aby ukázali, čo si o ňom myslia.

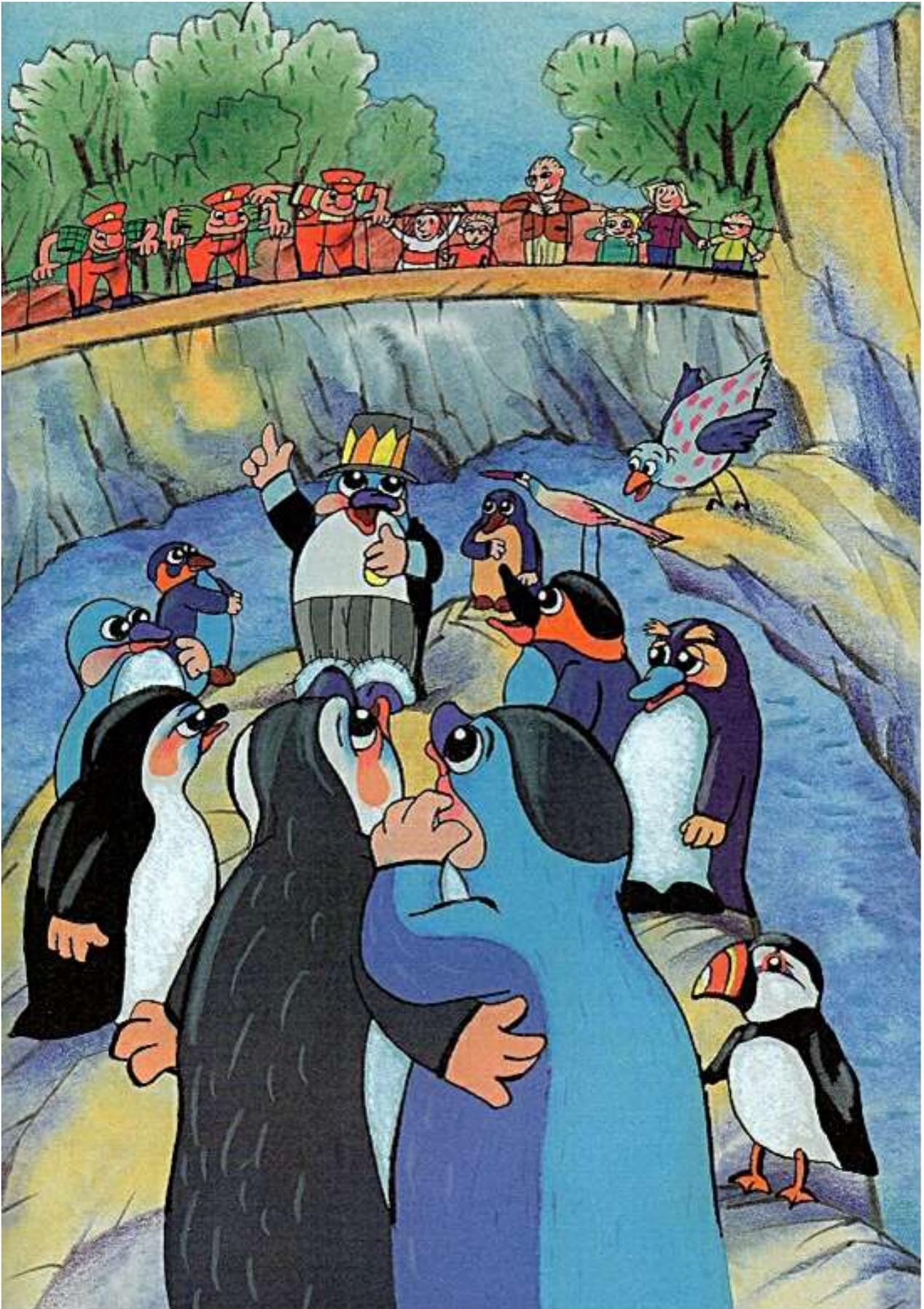
„Sme radi, že ste nás prišli navštíviť veličenstvo,“ klaňali sa zatiaľ ostatné tučniaky v ohrade kráľovskej rodine.

„Ja som vás neprišiel navštíviť, ale oslobodiť,“ zašepkal kráľ Tuky.

„Oslobodiť?“ čudovali sa tučniaky. „Ale veď nám je tu dobre,“ začali vysvetľovať jeden cez druhého.

„Nie je tu taká hrozná zima, ako tam u nás,“ volal jeden.

„Ani voda tu nie je taká studená,“ usmieval sa spokojne druhý.

„A jedlo nám nosia rovno do zobákov,“ zamľaskal tretí.

„Chodí sem za nami mnoho detí, a my sa potom spolu hráme,“ kričal nadšene ďalší.

„Bude sa vám tu páčiť, veličenstvo,“ volalo niekoľko tučniakov naraz.

„Lenže ja sa musím vrátiť do svojho kráľovstva,“ vysvetľoval zaskočený kráľ Tuky. „A kto teraz zachráni mňa?!“

Napokon predsa len všetko dobre dopadlo. Keď sa totiž Valentín, čakajúci pred ZOO dozvedel čo sa stalo, šiel za riaditeľom zoologickej záhrady, a ukázal mu noviny, ktoré nosil stále so

sebou. Boli v nich fotografie kráľovskej rodiny pri vystupovaní z lietadla, pri prechádzke po meste, ale hlavne on, zmrzlinár Valentín, ako ich vezie vo svojom zmrzlinárskom vozíku.

Riaditeľ prikázal kráľa Tukyho Prvého, kráľovnú Tukynu Prvú, i princeznú Tukynku okamžite pustiť na slobodu, a potom sa im ešte dlho veľmi ospravedlňoval.

Tuky Prvý blahosklonne mávol krídlom a povedal:

„Napokon; aspoň som sa dozvedel, že moji poddaní sú u vás veľmi spokojní, a že sa vôbec nechcú dať zachrániť.“

Riaditeľ sa neustále ukláňal, a nevedel, ako má poďakovať za kráľovu veľkorysosť. Sľúbil, že o tučniakov v jeho zoologickej záhrade bude postarané lepšie ako kdekoľvek inde, a hneď vydal príkaz, aby tučniaky dostávali toľko rýb, koľko im hrdlo ráči.

A tak sú dnes v tej zoologickej záhrade najtučnejšie tučniaky na svete, a už sa vôbec nedajú zachrániť, lebo by ich už nikto neuniesol, a oni sami sa len nemotorne pohybujú z boka na bok.

Ako kráľ
Tuky Prvý
spieval v opere

„Čo je to opera?“ opýtala sa raz z ničoho nič kráľovná Tukyna bádateľa Cypriána. „Hovorili o tom v televízii.“

„To je také divadlo, kde sa nerozpráva, ale spieva,“ začal vysvetľovať Cyprián. „Nikto síce ničomu nerozumie, ale každý sa tvári, že nič krajšie nikdy nevidel.“

„A kedy tam pôjdeme aj my?“ opýtala sa kráľovná nedočkavo.

„Veličenstvo...“ spomenul si Cyprián s hrôzou na zážitok v kine a v cirkuse. „Neviem či by sa vám tam páčilo. Kráľ Tuky Prvý by sa určite nudil, a o princeznej Tukynke ani nehovorím.“

„Žiaden strach,“ mávla plutvou kráľovná Tukyna. „Kráľ Tuky sa nikde nenudí.“

„Veď toho sa práve bojím!“ pomyslel si bádateľ, ale nahlas radšej nepovedal nič.

„Idem sa upraviť,“ povedala vznešene kráľovná. „O chvíľu môžeme ísť.“

Bádateľ Cyprián vedel, že tak ako kráľa Tukyho, ani kráľovnú Tukynu už nič nezastaví ak sa raz k niečomu rozhodla. Bez slova išiel zatelefonovať zmrzlinárovi Valentínovi, aby pripravil kráľovský koč. Pre istotu zatelefonoval aj do divadla, a oznámil riaditeľovi, že dnes večer zavíta na predstavenie kráľovská rodina, tak nech pripraví slávnostnú lóžu, a tiež nech sa pripraví na všetko.

Pred vchodom divadla kráľovskú rodinu privítal riaditeľ osobne. Slávnostná lóža bola skutočne pripravená, ale riaditeľ pripravený veru nebol. Cyprián mu do telefónu akosi zabudol povedať, že ide o tučňačiu kráľovskú rodinu, a tak sa riaditeľ snažil tváriť, že tučniaky chodia do jeho divadla na operu bežne, takže nie je vôbec prekvapený.

Bádateľovi Cypriánovi nezostávalo nič iné, ako sadnúť si s kráľovskou rodinou do lôže, hoci operu vôbec nemal rád, ale bál sa nechať ich tam s riaditeľom samých.

Zmrzlinár Valentín povedal, že pre nich po predstavení príde, lebo tú operu vraj videl už niekoľko krát, a odišiel na svojom vozíku najrýchlejšie ako vedel.

Svetlo v sále zhaslo, hudobníci začali hrať, a opona sa otvorila. Kráľovskej rodine sa rozžiarili oči. Na scéne bol tmavý les so stromami takými vysokými, že im nebolo ani vidieť vrcholky; na kraji bola lesná studnička, a medzi stromami stála neveľká chalúpka.

„To je od vás pekné, že ste ten les a chalúpku nezničili, keď ste stavali toto divadlo,“ obrátil sa kráľ Tuky Prvý na riaditeľa. Ten len s prihlúplym úsmevom prikývol, a udivene sa pozrel na Cypriána, ktorý sa tváril, že nič nepočul.

V tej chvíli vyšiel z chalúčky akýsi muž oblečený v otrhaných šatách, a začal na nespokojne obzerať naokolo.

„Asi ho zobudila tá hudba,“ poznamenal kráľ Tuky. „Mali by hrať trochu tichšie.“

Muž začal spievať. Kráľovná Tukyna sa tvárila tak ako videla, že sa tvária dámy v susedných lôžach, a tak vyzerala, akoby nikdy predtým nič krajšie nepočula. Tuky Prvý napínal uši ako mohol, no nerozumel spevákovi ani slovo, nuž sa teda tiež radšej tváril ako všetci naokolo. Vydržal tak až do konca prvého dejstva.

Bádateľ Cyprián začal veriť, že táto návšteva napokon nedopadne až tak zle.

Keď sa však na začiatku druhého dejstva znovu otvorila opona, a na scéne bola namiesto lesa, studničky a chalúčky nádherná zámocká komnata, kráľ Tuky vyskočil od prekvapenia tak prudko, že skoro vypadol z lôže.

„Nieкто vám cez prestávku postavil divadlo inde!“ obrátil sa na riaditeľa a znovu nechápavo pozrel na scénu.

V tej chvíli vošiel do komnaty muž oblečený ako princ z rozprávky, a okamžite začal spievať. Kráľ Tuky Prvý sa chcel rýchlo začať tváriť, akoby nikdy nič krajšie v živote nepočul, no v tom zbadal, že sa k mužovi zozadu opatrne približuje otrhaný chlap, ktorý býval v chalúpke keď bolo ešte divadlo v lese. V ruke mal dlhý nôž a pripravoval sa bodnúť toho, čo práve spieval.

„Pozor! Stojí za vami!“ vyskočil znovu kráľ Tuky a kričal na celé divadlo.

Riaditeľ sa od úžasu nedokázal ani pohnúť, a bádateľ Cyprián si len bezmocne zakryl tvár rukou.

„On ti nerozumie,“ upozornila kráľa Tukyho kráľovná. „Veď počuješ, že hovoria úplne inou rečou.“

„To je vlastne pravda,“ uvedomil si Tuky Prvý a začal spievať tak, ako spieval muž na scéne, „Póóózóóóóór! Póóózóóóóór! Stóóójíííí zááá vááámíííí!

Bolo však už neskoro, zloduch dokončil svoje dielo, a pekne oblečený pán skončil priamo pred zrakom celej kráľovskej rodiny i ostatných divákov.

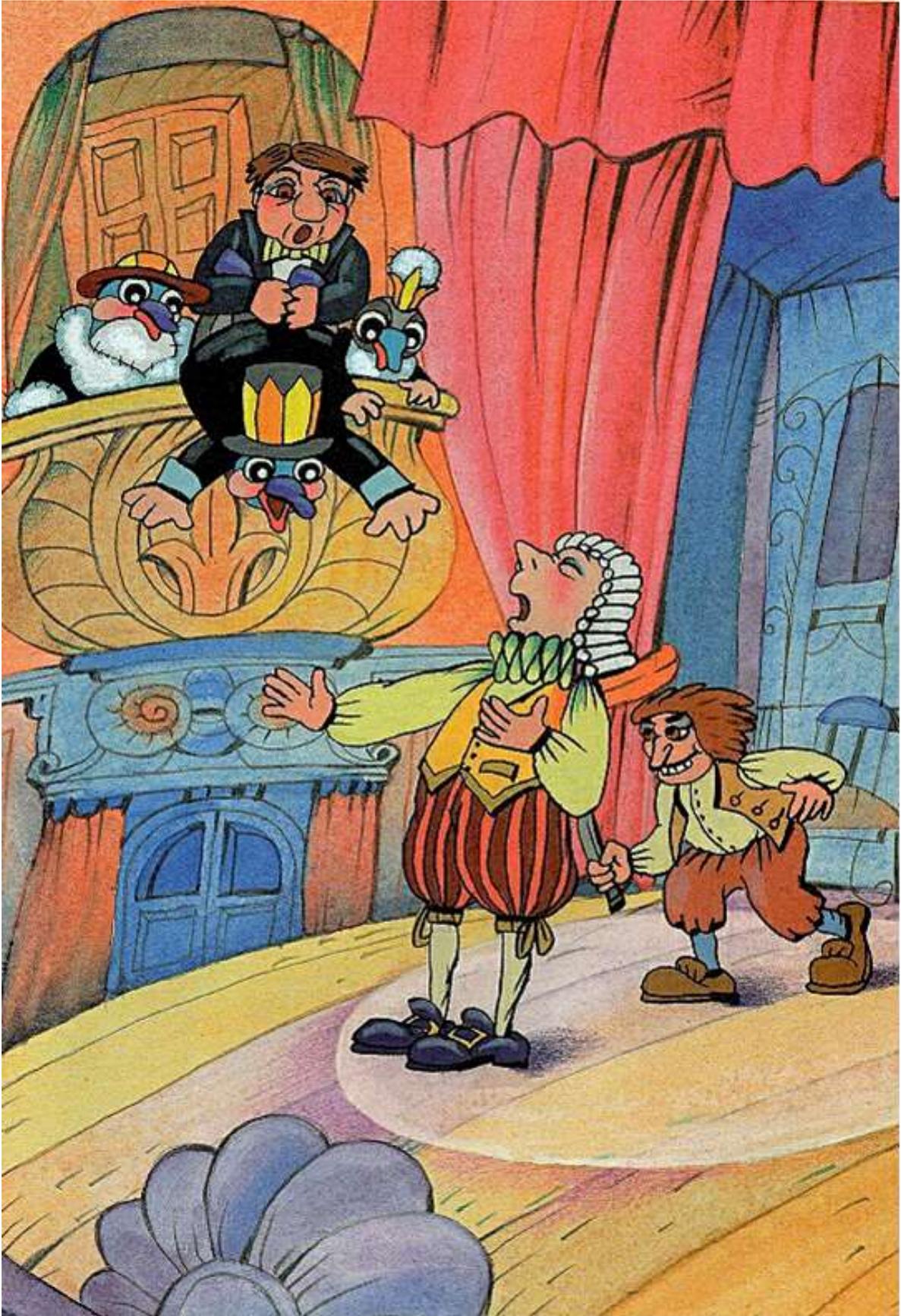
„Možno sa mu nepáčilo ako ten ujo spieva,“ povedala zamyslene princezná Tukynka. V tej chvíli však začal spievať sám zloduch.

„Aha, tak nie,“ pochopila Tukynka. „On si len chcel tiež zaspievať.“

Riaditeľ divadla opatrne odišiel z lôže, šiel na záchod, tam si pustil na hlavu prúd studenej vody, a aby sa presvedčil, že sa mu to všetko len snívало nakukol do slávnostnej lôže. Keď zbadal kráľovskú rodinu, od zúfalstva sa tíško rozplakal. Vtedy sa na neho otočil kráľ Tuky Prvý s prstom na zobáku a opatrne zašepkal:

„Pssst! Potichu pán riaditeľ! Teraz spieva ten zlý, a on nemá rád keď ho niekto pri spievaní vyrušuje.“

Riaditeľ prikývol a po špičkách odišiel do svojej kancelárie, z ktorej odvtedy vychádza len vtedy, keď mu všetci odprisahajú, že v divadle nie je ani jediný tučniak.

Keď predstavenie konečne skončilo a herci sa prišli pokloniť divákovi, bol medzi nimi aj ten, ktorého zloduch predtým zabil, a ešte sa aj usmieval.

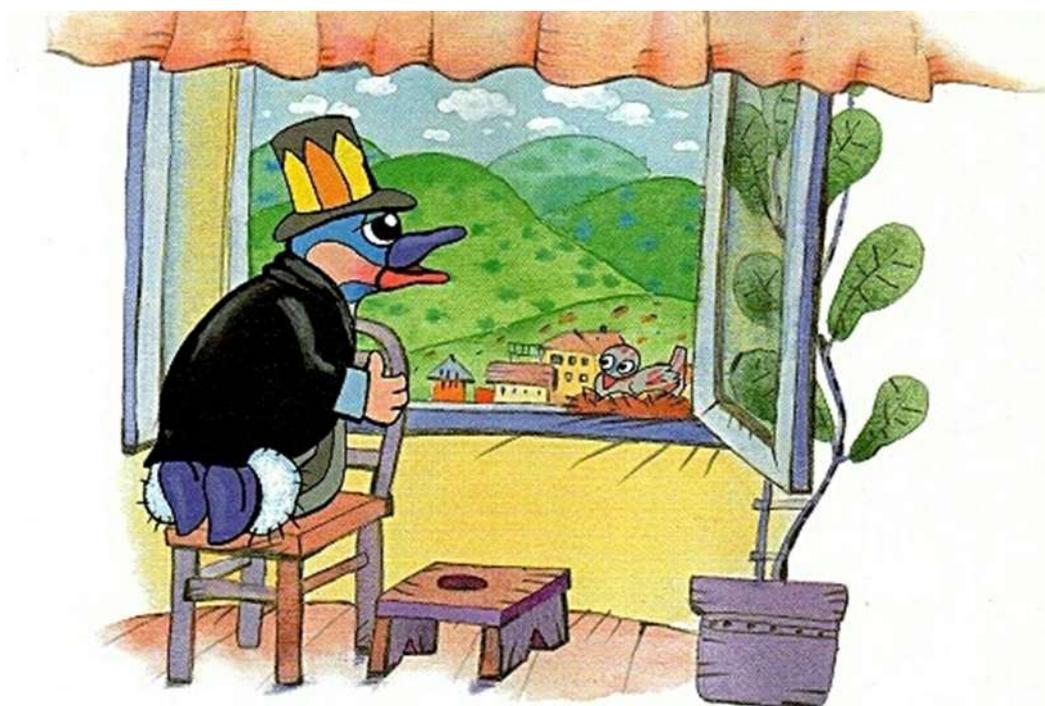
„Ako je to možné?“ nechápavo pozeral kráľ Tukey. „Veď som to videl na vlastné oči!“

„Sme v divadle, veličenstvo,“ zmohol sa konečne na slovo zúfalý Cyprián. „Tu je všetko len akože. Viete? Akože!“

„Akože? Takže to nebolo naozaj?“ uvažoval chvíľu Tukey Prvý. Zrazu sa mu tvár rozjasnila. „Ale to je ohromné! Mali by sme okamžite povedať riaditeľovi, že nemusí hľadať nového herca, lebo to všetko bolo len akože. Ten bude mať určite radosť.“

„Ten bude mať hlavne radosť, keď nás už nikdy viac neuvidí,“ pomyslel si Cyprián a zaprisahal sa, že sa už nikdy od žiadneho tučniaka nedá na nič nahovoriť; ale úplne na nič.

Ako sa kráľ
Tuky Prvý
vybral na huby

„Čo sú to za zelené kopce za vašim mestom?“ opýtal sa kráľ Tuky Prvý hľadiac z okna.

„To je les,“ odpovedal bádateľ Cyprián, ktorý bol práve začítaný do novín.

„Ahá, les,“ prikývol chápavo Tuky Prvý. „A ak sa môžem opýtať; čo je to les?“

„To sú tie zelené kopce za našim mestom,“ vysvetlil bádateľ, a ďalej hľadel do novín.

„Áno,“ prikývol znovu kráľ Tuky. „Teraz už naozaj rozumiem všetkému. Tie zelené kopce za vašim mestom je les, a les sú tie zelené kopce za vašim mestom.“

„Presne tak, veličenstvo,“ odsúhlasil Cyprián, a keďže stále čítal, vôbec si nevšimol ako si Tuky Prvý nervózne podupáva plutvou.

„A načo je vlastne taký les dobrý?“ opýtal sa kráľ snažiac sa byť pokojný.

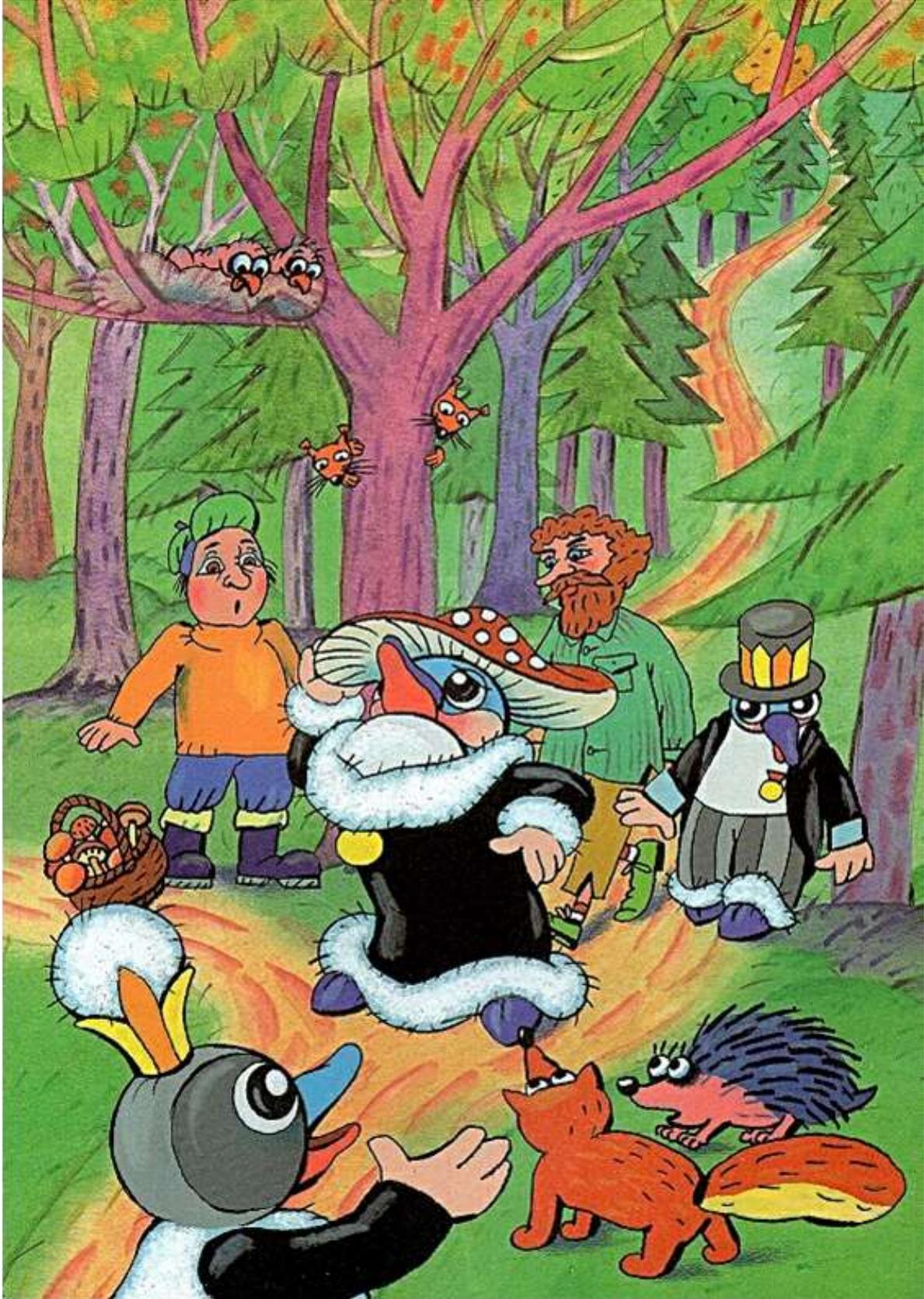
„Čo ja viem,“ neprestával bádateľ čítať. „Na prechádzky, na oddychovanie, na hľadanie hríbov...“

„Na hľadanie hríbov?“ zamyslel sa kráľ Tuky Prvý. „Neviem síce čo to je, ale ja som ešte nikdy nehľadal hríbov.“

„Hríby ste nehľadali, veličenstvo,“ opravil ho Cyprián.

„Máš pravdu, ani tých som nehľadal,“ zamyslel sa Tuky Prvý. „A čo ak ony hľadali mňa, a ja som práve nebol doma? Nevieš čo mohli odo mňa chcieť?“ pozrel spýtavo na bádateľa.

Bádateľ Cyprián s povzdychom odložil noviny, lebo pochopil, že ich dnes už nedočíta.

„Môžem vás uistiť, veličenstvo, že vás hríby určite nehľadali.“

„Ako to môžeš vedieť?“ tváril sa Tuky Prvý ustarane. „Veď ani ty si nebol stále doma!“

„Veličenstvo, hríby rastú v lese; majú takú nohu, a taký klobúk... podobný ako má kráľovná Tukyna. A z tých jedlých sa varí polievka, alebo sa jedia len tak s vajíčkovou omeletou, alebo sa vyprážajú so zemiakovými hranolčekmi...“

„Z môjho klobúku nikto polievku variť nebude, a ani ho nebude vyprážať so zemiakovými hranolčekmi!!!“ pribehla zrazu kráľovná Tukyna, ktorá spoza dverí začula Cypriánovu poslednú vetu. „A už vôbec ho nebude jesť s vajíčkovou omeletou!“ dupla ešte zlostne.

„Ja som váš klobúk, veličenstvo, spomenul len ako príklad,“ bránil sa bádateľ.

„Ani ako príklad ho nikto nebude jesť!“ dupla ešte raz kráľovná a hrdo odišla do kuchyne. Tam pre istotu schovala všetky vajíčka, zemiakové hranolčky, a chvíľu ešte rozmýšľala, že by bolo dobré schovať aj ten príklad, ale nevedela ho nájsť.

Zúfalý bádateľ Cyprián sa už nesnažil nič vysvetľovať a rovno zavolať zmrzlinárovi Valentínovi, aby pripravil kráľovský zmrzlinový koč.

Ešte prišli len na kraj lesa, a kráľ Tuky Prvý už nevedel čomu sa má čudovať skôr. Všetko bolo pre neho nové. Šum lesa, žblnkotanie potôčiku, mäkká tráva na zemi, a v nej kvety všetkých farieb.

Rovnako prekvapene hľadela navôkol aj kráľovná Tukyna, ale snažila sa tváriť dôstojne, akoby niečo také vôbec nevidela prvý krát.

Princezná Tukynka sa netvárila nijak, len nadšene behala po lúke. Naháňala farebného motýľa, a smiala sa na slimákovi, ktorý sa pred ňou snažil utiecť najväčšou slimačou rýchlosťou, a napriek tomu sa zdalo, že stojí stále na tom istom mieste. Keď videla žabu, ktorá sa pred ňou chcela schovať, a skočila do rybníka, nadšene volala: „Mamííí, tu žijú ryby s nohamííí!“

Kráľ Tuky Prvý si konečne spomenul kvôli čomu vlastne do lesa prišli.

„Tak kde sú tie hríby, ktoré všetci hľadajú?“ opýtal sa zrazu.

„Áno,“ pridala sa hneď aj kráľovná Tukyna. „Chcem vidieť toho kto nosí taký istý klobúk ako ja!“

„Podobný, veličenstvo,“ povedal bádateľ Cyprián, a už asi po stý krát oľutoval, že klobúk kráľovnej Tukyny vôbec niekedy spomenul. „Taký pekný klobúk ako máte vy, nemá nikto,“ snažil sa ešte napraviť čo sa dalo.

Bolo však neskoro. Po chvíli hľadania našli nenápadný, tenký hríbik s rovnako tenkým klobúčikom. Kráľovná Tukyna sa len pohrdavo usmiala a povedala:

„Pch! To je nejaký klobúk?!“

„Veď som vám vravel, veličenstvo,“ potešil sa Cyprián.

Lenže kráľovná sa zrazu zadívala kamsi medzi stromy a nahnevane ukazovala na vysoký hríb s veľkým červeným klobúkom, na ktorom bolo veľa bielych bodiek.

„A to je čo?!“ zvolala rozhorčene.

„To je muchotrávka červená,“ povedal nešťastne bádateľ lebo už cítil, že bude zle.

„Ja chcem okamžite taký istý klobúk ako má tá odporná muchotráva!“ prestala sa kráľovná tváriť dôstojne, a mračila sa ako len vedela.

„Lenže muchotrávka je jedovatá, veličenstvo,“ snažil sa vysvetliť opatrne Cyprián.

„Keď nebudem mať taký istý klobúk, budem jedovatá aj ja!“ zlostila sa kráľovná Tukyna.

Kráľ Tuky Prvý si až priveľmi pozorne prezeral šišku, ktorú práve našiel a tváril sa, že tam vôbec nie je.

Bádateľovi Cypriánovi nezostávalo nič iné len zobrať muchotrávke klobúk a podať ho kráľovnej Tukyne. Tá si ho spokojne nasadila na hlavu, znovu sa začala tváriť dôstojne, a hrdo si vykračovala po lese.

V tej chvíli sa na lesnej cestičke zjavil hubár s košíkom plným dubákov. Slušne pozdravil Cypriána, lebo ľudia v lese sa zvyknú pozdraviť, no zrazu sa zarazil a s úžasom hľadel na kráľovnú Tukynu, ktorá pyšne prešla okolo neho.

„Netušil som, že sa dnes v lese koná karneval,“ povedal prekvapene. „Za tie roky, čo sem chodím, som už videl všeličo,“ uvažoval nahlas, „ale tučniaka prezlečeného za muchotrávku...“

Do kráľovnej Tukyne v tej chvíli akoby udrel hrom. Podišla k hubárovi a zlostne povedala: „Ja nie som žiaden zamaskovaný tučniak, ale kráľovná Tukyna Prvá vo svojom novom klobúku!“

„Pravdaže, veličenstvo,“ povedal nič nechápajúci hubár a podal Cypriánovi svoj košík plný húb. „Toto si nechajte. Až sa zobudím, tak si nazbieram ďalšie,“ zašepkal a odišiel si domov ľahnúť, aby sa mohol čo najskôr zobudiť a ísť na huby.

A tak kráľovná Tukyna pochopila, že s tým muchotrávkovým klobúkom to asi nebol dobrý nápad, a vrátila sa k svojmu obyčajnému klobúku. Ale ten neznámy hubár sa pri prechádzke lesom do dnes zďaleka vyhýba všetkým muchotrávkam.

Ako kráľ
Tuky Prvý
vymyslel morskú penu

Za všetko môžu fotografie, ktoré má bádateľ Cyprián zavesené na stene vo svojej izbe. Na jednej je odfotený v hrubých kožušinách medzi ľadovcami Severného pólu; na druhej stojí pred eskimáckym iglu; na inej kŕmi tulene na ľadovej kryhe; a na ďalšej je odfotený s ľadovým medveďom.

Kráľ Tuky Prvý si tie fotografie veľmi rád prezeral, ale vždy ho najviac zaujímala jedna, ktorá bola iná ako tie ostatné. Cyprián je na nej odfotený, ako stojí bosí pri akomsi čudnom strome, za ním je modré more, a oblečené má len také smiešne, úplne krpaté nohavičky.

Tuky Prvý hladieval na túto fotku veľmi dlho, no nikdy nenašiel odvahu opýtať sa, čo to na nej vlastne je. Báł sa, aby sa mu niekto nesmial, že je hlúpy. Vtedy ešte nevedel, že hlúpy je práve ten, kto sa nepýta.

Jedného dna si fotografiu všimla aj malá Tukynka. Udivene sa zadívala, ukázala na palmy, a rovno sa opýtala:

„Otecko; čo je to? A toto?“ ukázala na piesok.

Kráľovi Tukymu Prvému nezostávalo iné ako ísť za Cypriánom.

„Svoje kráľovstvo som prešiel už veľa krát, a poznám v ňom každý kút,“ začal opatrne. „Videl som ľadovce, kryhy, ľadové medvede, i Eskimákov, ale čosi také, ako je na tej fotografii, som u nás nikde nevidel.“

„Ani ste nemohli, veličenstvo,“ odpovedal bádateľ vážne, aby kráľa Tukyho Prvého neurazil. „Tie stromy sa volajú palmy, to naokolo je piesok, a ani jedno ani druhé vo vašej krajine nie je. Táto fotka je z Grécka.“

„Čo robí?“ opýtal sa prekvapene kráľ Tuky.

„Nič nerobí; vravím, že na tej fotografii som odfotený v Grécku; presnejšie na ostrove Rodos. Tam je nádherne,“ zasníval sa Cyprián.

„A čo to máš za zvláštny odev? Tam musí byť čudná zima,“ nenechal ho spomínať Tuky Prvý.

„Tam je veru taká čudná zima, že sa dá povedať, že je tam skoro najteplejšia zima na svete, veličenstvo,“ povedal opatrne Cyprián. „A to, čo mám oblečené sa volá plavky, lebo sa v nich pláva.“

„V mojom kráľovstve som nikdy žiadneho bádateľa takto oblečeného nevidel, a už vôbec som nevidel, že by niektorý z nich plával v mori.“

„Lebo by zmrzol, veličenstvo. Lenže v Grécku je more také teplé, že sa v ňom môžete kúpať koľko chcete.“

„Také teplé ako keď si sa kúpал v našej vani, a ja som si skoro popálil plutvu?“ opýtal sa Tuky Prvý prekvapene, lebo si spomenul ako raz vošiel do kúpeľne vo chvíli, keď bádateľ sedel vo vani, a práve si šampónom umýval vlasy. Kráľ Tuky Prvý sa vtedy hrozne zľakol, lebo niečo také ešte nikdy nevidel, a nevedel čo to Cypriánovi vyteká z hlavy, a keď mu chcel pomôcť, tak sa takmer popálil vo vode, ktorú mal bádateľ napustenú vo vani. Takú teplú vodu v Antarktíde nikdy nezažil.

Cyprián sa chcel ohradiť, že tá vaňa je jeho a že im ju len požičal, ale napokon len mávol rukou a povedal: „Až také teplé nie, ale kúpať sa v ňom dá.“

„Tak to je ohromné!“ ožil zrazu kráľ Tuky Prvý. „Zavolaj Valentína, ideme sa pozrieť do toho Vrecka či ako sa to tam volá!“

„Grécko, veličenstvo,“ zhrozil sa Cyprián. „Ale to nie je také jednoduché, to je veľmi ďaleko.“

„Tak povedz Valentínovi nech poriadne dofúka kolesá, že pôjdeme veľmi ďaleko! Chcem vidieť palmy, piesok, a teplé more,“ povedal pokojne Tuky Prvý a odišiel do kúpeľne oznámiť kráľovnej a princeznej, aby sa pripravili na cestu.

Bádateľ Cyprián už vedel, že je zbytočné sa čo i len nadychnúť, nieto aby malo význam niečo hovoriť, a tak len vzdychol a zatelefonoval Valentínovi, aby pripravil kráľovské zmrzlinárske vozidlo, a potom ešte zatelefonoval kamarátovi na letisko, aby mu rezervoval letenky na najbližší let na ostrov Rodos.

Len čo kráľovská rodina tučniakov vystúpila na Rodose z lietadla, nevedeli kam skôr pozrieť.

„Aha, naozajstné palmy!“ volal nadšene kráľ Tuky.

„A toto je úplne naozajstný piesok!“ s úžasom hľadela na zem kráľovná Tukyna.

„A pozrite tamto, veď to je naozajstný živý somár!“ zvolala nadšene princezná Tukynka a ukazovala kamsi pred seba.

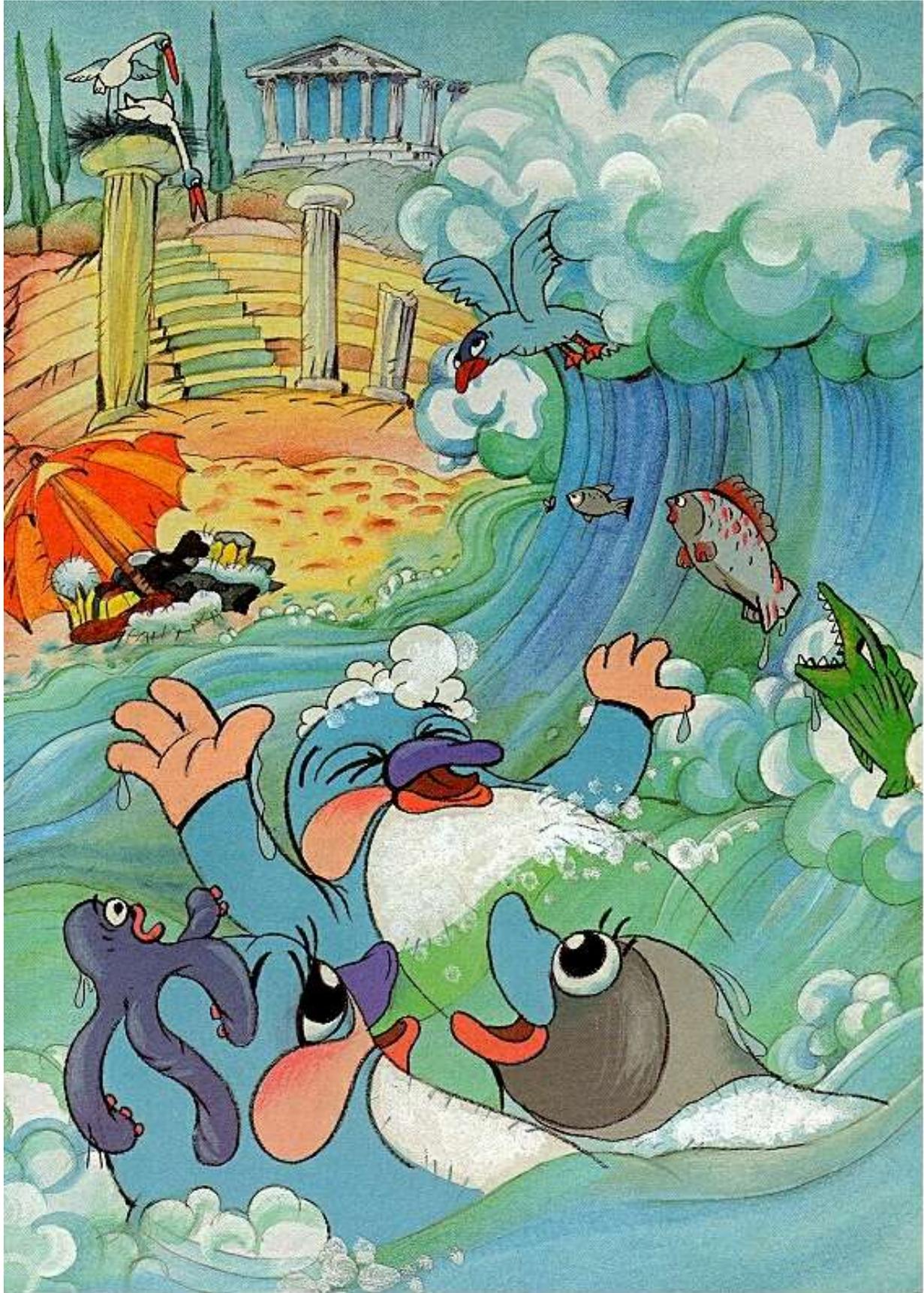
„Že sa nehanbiš Tukynka,“ zahriakol ju Tuky Prvý. „Veď toho človeka vôbec nepoznáš!“

„Ja nemyslím toho uja, ale to ušaté, čo stojí vedľa neho,“ vysvetľovala princezná pohoršene. „Videla som ho na obrázku v jednej...“ Princezná Tukynka zrazu zmĺkla a s údivom i strachom hľadela na dohneda opálenú slečnu, ktorá práve prechádzala okolo. Čosi také videla prvý krát v živote.

„Mami; sľubujem, že sa už budem umývať vždy keď mi prikážeš,“ povedala potichu a schovala sa vystrašene do vozíka.

Zmrzlinár Valentín mal čo robiť aby sa nesmial nahlas, a neurazil tak jej kráľovské veličenstvo.

Konečne prišli k moru, na ktoré sa Tuky Prvý tak veľmi tešil. Bez čakania vyzliekol svoj kráľovský plášť, a opatrne plutvou skúsil aká teplá je voda.

„To je ohromné!“ volal nadšene. „Niečo také som ešte nezažil!“

Kráľovná Tukyna však len pohoršene pokrútila hlavou a nechápavo hľadela na svojho kráľovského manžela. Potom prísne pozrela na svoju dcéru, ktorá by sa najradšej tiež rozbehla do teplých vln.

Niečo také ešte kráľovská rodina nezažila. More bolo príjemne teplé, vánok ktorý povieval bol tiež príjemne teplý, a slniečko pod vodou až tak veľmi nepálilo.

Lenže ani Grécko ešte niečo také nezažilo. Ľudia, ktorí videli šantiacich tučniakov neverili vlastným očiam, a preto sa pýtali iných ľudí, či vidia to isté. Tí síce povedali, že áno, ale ani oni neverili vlastným očiam, a tak do dnes všetci tvrdia, že na gréckom ostrove Rodos tučniaky nikdy neboli.

V jednej chvíli si však kráľ Tuky Prvý zmyslel urobiť niečo čo dodnes dokazuje, že tam skutočne bol aj so svojou rodinou.

Spomenul si totiž na to, ako vtedy pristihol bádateľa Cypriána vo vani s penou na hlave a rozhodol sa to okamžite vyskúšať.

Vybehol z mora, bežal do hotela a pobral všetky šampóny, ktoré v kúpeľni našiel. Rýchlo sa vrátil späť a všetky tie šampóny si nalial na hlavu. Toľko peny dovtedy hádam na svete ani nebolo.

Ešte dnes môžete vidieť, ako sa pri vetre na vrcholkoch morských vln robí pena.

Za krátky čas bolo však kráľovskej rodine tak teplo, že sa museli schladiť vo svojom kráľovskom zmrzlinárskom vozidle.

A vtedy sa zrazu kráľ Tuky Prvý zamyslel a povedal:

„Videli sme toho toľko, že viac sa hádam ani vidieť nedá, zažili viac ako sa vôbec zažiť dá, a tak by bolo vari na čase vrátiť sa do nášho kráľovstva.“

„Konečne rozumné slová!“ pomyslela si kráľovná Tukyna, ktorá sa už začínala báť, že sa kráľovi Tukymu Prvému vo svete tak zapáči, že sa nebude chcieť vrátiť domov, a ona už potom nebude kráľovnou. Nahlas však nepovedala nič, len zamyslene prikývla.

„Áno; poďme domov,“ zatlieskala nadšene princezná Tukynka. „Už sa teším ako budem všetko hovoriť svojim kamarátkam, a ony mi budú závidieť!“

Bádateľ Cyprián sa tváril, že mu je ľúto, že sa chcú už vrátiť domov, ale v duchu sa tešil, ako sa konečne vyspí; že sa už nebude musieť báť vyjsť na ulicu, ísť do obchodu, či do kina, ísť na prechádzku do starého hradu, a ktovie čo všetko ešte.

Zmrzlinárovi Valentínovi bolo trochu ľúto, že ho už nebudú fotografovať novinári, a jeho fotky už nebudú v novinách, ale vedel, že všetko má svoj koniec, a tak splnil kráľovi Tukymu jeho najväčšie želanie a daroval mu svoj zmrzlinársky vozík, v ktorom ich celý čas vozil po svete, a ktorý chcel mať Tuky Prvý tak veľmi doma.

A tak dnes kráľ Tuky Prvý znovu žije vo svojom kráľovstve na Južnom póle, a keď ostatným tučniakom rozpráva svoje príhody, niektorí mu ani trochu neveria, presne tak, ako niektorí z vás neverili teraz mne.

Všetci však kráľovi Tukymu s úžasom prikyvujú, lebo kráľovi sa nesmie neveriť.

A tak by sme sa mohli dohodnúť, že ani spisovateľovi sa nesmie odvrávať, a hotovo.

Teda... a tejto knihe je hotovo... vlastne koniec.